

นโยบายและคู่มือปฏิบัติของโรงเรียนใน การปกป้องคุ้มครองนักเรียน

เสนอโดย

สภาการศึกษาคาทอลิกแห่งประเทศไทย

สารสัน

จาก ประธานสภาการศึกษาคาทอลิกแห่งประเทศไทย

พระศาสนจักรสากลและสภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทย ได้เรียกร้องให้ทุกคนใส่ใจในความสำคัญกับการปกป้องและคุ้มครองเด็ก

การที่สภาการศึกษาคาทอลิกแห่งประเทศไทย ได้ร่วมกับฝ่ายการศึกษาของสังฆมณฑลต่างๆ และคณะนักบวชจัดทำตัวอย่างนโยบายในการปกป้องคุ้มครองนักเรียน และตัวอย่างแนวทางการปฏิบัติของโรงเรียนในการปกป้องคุ้มครองนักเรียน จึงนับเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง

ในขณะที่สภาพระสังฆราชดำเนินการด้วยวิธีการต่างๆ เพื่อสร้างความตระหนัก ความรู้ และเชื่อเชิญให้แต่ละหน่วยงานมองตนเองและหาวิธีการในการมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในเรื่องที่สำคัญนี้ สภาการศึกษาคาทอลิกได้ทำงานในเชิงรุกและเป็นรูปธรรม โดยสร้างคู่มือปฏิบัติให้โรงเรียนและเตรียมเผยแพร่อย่างเป็นระบบ หวังผลจริงจัง จึงนับเป็นความพยายามที่น่าชื่นชม เป็นจุดเริ่มต้นที่ดียิ่งในการร่วมแรงร่วมใจเป็นหนึ่งเดียวกัน ที่จะรับฟังเสียงของพระจิตเจ้า และพร้อมที่จะพัฒนาให้โรงเรียนเป็นสนามและฐานของการประกาศข่าวดี ที่ให้ความเคารพในศักดิ์ศรี ให้ความรักและเอาใจใส่ดูแลเด็กและเยาวชนที่อยู่ในความรับผิดชอบดูแลของโรงเรียน อันจะนำสู่การใส่ใจให้ความช่วยเหลือเด็กและเยาวชน นอกกระบวนโรงเรียนได้ด้วย

จึงขอให้สภาการศึกษาคาทอลิกมุ่งมั่นพยายามให้ทุกโรงเรียนให้ความร่วมมือ ด้วยความเข้าใจ ความตระหนักในความสำคัญ และนำสู่ภาคปฏิบัติอย่างมีคุณภาพ

พระอัครสังฆราชหลุยส์ จำเนียร สันติสุขนิรันดร์
ประธานสภาการศึกษาคาทอลิกแห่งประเทศไทย

6 กุมภาพันธ์ 2019

คำประกาศเจตจำนงของสภาการศึกษาคาทอลิกแห่งประเทศไทย

เรื่อง

การปกป้องคุ้มครองนักเรียน

เพื่อส่งเสริมการปฏิบัติภารกิจทำให้การศึกษาอบรมอย่างมีคุณภาพของโรงเรียนคาทอลิกทุกสังกัด สภาการศึกษาคาทอลิกแห่งประเทศไทย นำเสนอบรรทัดฐานที่ทุกโรงเรียนพึงศึกษาและกำหนดนโยบายปฏิบัติ ของแต่ละโรงเรียนเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อเป็นบรรทัดฐานในการกำหนดนโยบายและคู่มือปฏิบัติของโรงเรียน คาทอลิก ในการส่งเสริมศักดิ์ศรี ปกป้องสิทธิที่พึงมี และป้องกันการล่วงละเมิดต่างๆ ซึ่งอาจเกิดขึ้นได้ในโรงเรียน ดังต่อไปนี้

1. โรงเรียนคาทอลิกทุกโรงเรียนพึงกำหนดนโยบายและแนวทางปฏิบัติเป็นลายลักษณ์อักษรในการ ส่งเสริมศักดิ์ศรี ปกป้องสิทธิ และคุ้มครองนักเรียนจากการล่วงละเมิดต่างๆ อย่างชัดเจน ตรงตาม จิตตารมณ์พระวรสาร ข้อเรียกร้องของพระศาสนจักร ปฏิญญาและกฎบัตรสหประชาชาติ กฎหมายบ้านเมือง และจรรยาบรรณวิชาชีพ ตามกำหนดของคุรุสภา

2. นโยบายและแนวทางปฏิบัติที่กำหนดขึ้นพึงได้รับการศึกษาให้เข้าใจองแท้ โดยคณะครูบุคลากร โรงเรียน ผู้ปกครองนักเรียน และทุกคนที่เข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมของโรงเรียน รวมถึงนักเรียนเอง อย่างเหมาะสมกับวุฒิภาวะของแต่ละวัย

3. โรงเรียนพึงกำหนดเงื่อนไขที่ชัดเจนให้เป็นที่รับทราบ และรับรองของผู้สมัครเข้าร่วมงานใหม่ทุกคน ไม่ว่าจะเป็นผู้บริหาร ครู บุคลากรทางการศึกษาและบุคลากรทั่วไปในการปฏิบัติตามนโยบายนี้

4. โรงเรียนพึงกำหนดมาตรการและบุคลากรผู้รับผิดชอบอย่างชัดเจนในการเฝ้าระวังและรับเรื่องราว ร้องทุกข์หากมีขึ้นและมีแนวทางปฏิบัติเพื่อแก้ไขและเยียวยาในกรณีเกิดการล่วงละเมิด บนพื้นฐานของการเคารพ สิทธิ และให้ความเป็นธรรมแก่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง โดยคำนึงถึงนักเรียนเป็นสำคัญ

สภาการศึกษาคาทอลิกแห่งประเทศไทย ร่วมกับฝ่ายการศึกษาของสังฆมณฑล และคณะนักบวชได้จัดทำ ตัวอย่างนโยบายในการปกป้องคุ้มครองนักเรียน และตัวอย่างคู่มือปฏิบัติของโรงเรียนในการปกป้องคุ้มครอง นักเรียน เพื่อให้โรงเรียนคาทอลิกได้ศึกษาและปรับให้เข้ากับบริบทของตนเอง ก่อนที่จะนำไปประกาศและบังคับใช้ จนเกิดผลอย่างมีคุณภาพตามวัตถุประสงค์ของความเป็นโรงเรียนคาทอลิก

1๐๗ อามนร์ตัน

บาทหลวงเดชา อามนร์ตัน

เลขาธิการสภาการศึกษาคาทอลิกแห่งประเทศไทย

6 กุมภาพันธ์ 2019

**คำปราศรัยของสมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส
เพื่อปิดการประชุมสัมมนาเรื่องการปกป้องคุ้มครองเด็ก/ผู้เยาว์**

วันที่ 24 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2019

สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสปราศรัยปิดการประชุมที่วาติกัน กรุงโรมเรื่องการปกป้องคุ้มครองเด็ก/ผู้เยาว์ ว่า “ถึงเวลาแล้วที่เราต้องทำงานร่วมกันอย่างถนอมรักถนอมโคนความชั่วให้ออกจากร่างกายแห่งความเป็นมนุษย์ของเราโดยใช้มาตรการที่จำเป็นทุกอย่างที่มีอยู่แล้วในระดับสากลและในระดับของพระศาสนจักร”

เมื่อจบพิธีบูชาขอบพระคุณช่วงเช้า ของวันอาทิตย์ ที่ 24 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2019 ในห้องโถงชื่อ “ซาลา เรจียา - Sala Regia” แห่งพระราชวังพระสันตะปาปา สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสทรงปราศรัยเพื่อปิดการประชุมสัมมนา กรุงวาติกันเกี่ยวกับ “การปกป้องคุ้มครองเด็ก/ผู้เยาว์ในพระศาสนจักร”

พี่น้องชายหญิงที่รัก

ในขณะที่ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าที่ทรงประทับอยู่กับเราในสองสามวันนี้ ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะขอบคุณทุกท่านสำหรับจิตตารมณ์แห่งพระศาสนจักรและความมุ่งมั่นอย่างจริงจังและเป็นรูปธรรมที่ท่านทั้งหลายได้แสดงออกอย่างใจกว้าง

พันธกิจและบทบาทหน้าที่ของเราทำให้เราตระหนักอีกครั้งหนึ่งถึงความร้ายกาจอย่างสาหัสแห่งบาดแผลแห่งการล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เยาว์ ซึ่งประวัติศาสตร์บอกเราว่าปรากฏการณ์ดังกล่าวได้แพร่ขยายไปในทุกวัฒนธรรมและสังคม เพียงเมื่อไม่นานมานี้ ได้มีการค้นคว้าวิจัยในเรื่องนี้อย่างเป็นระบบ ต้องขอบคุณในการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในความคิดเห็นของสาธารณชนเกี่ยวกับปัญหานี้ ซึ่งในอดีตถือกันว่าเป็นเรื่องต้องห้าม ทุกคนทราบว่ามีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นจริง แต่ไม่มีการพูดถึง เรื่องเช่นนี้เตือนให้ข้าพเจ้าคิดถึงการปฏิบัติในศาสนาที่โหดร้ายรุนแรงเช่นเดียวกัน ซึ่งช่วงหนึ่งมีการปฏิบัติกันอย่างกว้างขวางในบางสังคมวัฒนธรรม ซึ่งเป็นการนำมนุษย์มาเป็นเครื่องมือ ซึ่งส่วนใหญ่มักจะใช้เด็ก เกิดขึ้นในพิธีกรรมของคนป่าเถื่อน กระนั้นก็ดี แม้กระทั่งทุกวันนี้สถิติที่ปรากฏเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เยาว์ที่ได้มาจากองค์กรระดับชาติและระดับนานาชาติ (WHO, UNICEF, INTERPOL, EUROPOL ฯลฯ) ยังมิได้นำเสนออย่างครอบคลุมปรากฏการณ์ร้ายแรงครบถ้วนทั้งหมด บ่อยครั้งมักรายงานเรื่องนี้ น้อยกว่าที่เกิดขึ้นจริง ส่วนใหญ่เป็นเพราะว่าคดีการล่วงละเมิดต่อผู้เยาว์จำนวนมากไม่มีการรายงาน [1] โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีการล่วงละเมิดที่เกิดขึ้นในครอบครัว

อันที่จริงแล้ว น้อยรายนักที่ ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อจะออกมาพูดและขอความช่วยเหลือ [2] เบื้องหลังของความลังเลใจในการเปิดเผยตัวเองอาจเป็นเพราะความอาย ความสับสน ความกลัวกับผลร้ายที่จะเกิดขึ้นกับตน ความรู้สึกผิดในรูปแบบต่างๆ ความไม่ไว้วางใจในสถาบัน และเงื่อนไขของสังคมวัฒนธรรม ทว่า ยังเป็นเพราะการขาดข้อมูล การให้บริการและกลไกเครื่องมือต่างๆ ที่จะช่วยได้ ความทุกข์อันแสนสาหัสนำไปสู่ความขมขื่น จนถึงขั้นการฆ่าตัวตาย หรือบางทีก็หาทางล้างแค้นโดยการที่ตนเองก็มาก่อทำความรุนแรงนี้เช่นเดียวกัน ที่แน่นอนอย่างหนึ่งคือผู้เยาว์นับล้านๆ คนในโลกตกเป็นเหยื่อของการเอารัดเอาเปรียบ และการถูกล่วงละเมิดทางเพศ

ถึงจุดนี้ การยกข้อมูลสถิติภาพรวมมาอ้างอิงนับว่าจำเป็น ถึงแม้ ในความเห็นของข้าพเจ้าก็ยังมองว่าเป็น ข้อมูลเพียงส่วนเดียวในระดับสากล [3] ทั้งจากยุโรป เอเชีย อเมริกา แอฟริกา และโอเชียยาแต่ก็ขอเสนอ เพื่อที่จะให้ทราบถึงความหนักหน่วงและความลึกลับของโรคร้ายนี้ในสังคมต่างๆ ของเรา [4] และเพื่อหลีกเลี่ยง การวิจารณ์แบบเหมารวม

ข้าพเจ้าขอกล่าวตั้งแต่ตอนต้นนี้ว่าการเอ่ยชื่อบางประเทศของข้าพเจ้าเป็นเพียงเพื่อที่จะอ้างถึงสถิติที่ได้มาจากการ รายงานที่เอ่ยถึงนั้นๆ

ความเป็นจริงประการแรกที่ปรากฏในข้อมูลที่มีอยู่คือผู้ที่กระทำการล่วงละเมิดซึ่งเป็นการใช้ความรุนแรงต่อ ร่างกาย เพศ หรืออารมณ์ นี้ ส่วนใหญ่มักจะเป็น พ่อ-แม่ ผู้ปกครอง ญาติ สามเณร/เจ้าบ่าวของเจ้าสาวที่เป็นเด็ก ผู้ฝึกสอนกีฬา และครูบาอาจารย์ นอกจากนี้ ข้อมูลขององค์การยูนิเซฟ (UNICEF) ในปี ค.ศ. 2017 ระบุว่า ใน 28 ประเทศทั่วโลก มีเด็กหญิง 9 ใน 10 คน ที่ถูกบังคับให้มีเพศสัมพันธ์ และยังเผยว่าพวกเขาตกเป็นเหยื่อของบุคคลที่ เขารู้จักหรือคนที่มีความใกล้ชิดกับครอบครัวของตนนั่นเอง

สถิติที่เป็นทางการของรัฐบาลสหรัฐอเมริกา รายงานว่า ในแต่ละปีมีเด็กมากกว่า 700,000 คน ในสหรัฐอเมริกาที่ตกเป็นเหยื่อของการใช้ความรุนแรงและการปฏิบัติที่มีขอบ ตามข้อมูลของศูนย์กลางนานาชาติ เพื่อช่วยเด็กที่สูญหายและถูกเอารัดเอาเปรียบ (ICMEC) ระบุว่าเด็กหนึ่งในสิบ มีประสบการณ์กับการถูกล่วงละเมิด ทางเพศ ในยุโรป เด็ก 18 ล้านคน เป็นเหยื่อของการล่วงละเมิดทางเพศ [5]

หากเรายกประเทศอิตาลีมาเป็นตัวอย่าง ในปี ค.ศ. 2016 รายงานจากศูนย์โทรศัพท์สายด่วน หรือ โทรศัพท์ สีฟ้า (Telefono Azzurro) รายงานว่า 68.9% ของการล่วงละเมิดเกิดขึ้นใน บ้าน ของผู้เยาว์ [6]

การใช้ความรุนแรงเกิดขึ้นไม่ใช่เฉพาะแต่ในบ้านเท่านั้น แต่ยังมีในละแวกบ้าน โรงเรียน โรงยิม ศูนย์ฝึกกีฬา หรือศูนย์พลศึกษา [7] และน่าเศร้าใจที่สุดคือในอาณาเขตวัดด้วย

การวิจัยที่ทำไม่กี่ปีมานี้เกี่ยวกับปรากฏการณ์การล่วงละเมิดเพศต่อผู้เยาว์ ยังแสดงให้เห็นว่า การพัฒนา เว็บไซต์และสื่อสารมวลชน มีส่วนสำคัญในการเพิ่มคดีของการล่วงละเมิดและการใช้ความรุนแรงที่มีก่อเหตุขึ้น ทางออนไลน์ สื่อลามกมีการแพร่สะพัดกันทั่วโลกทางอินเทอร์เน็ต หายนะจากการกระทำนาจารย์นี้แพร่ขยายไป อย่างน่าตกใจ ซึ่งก่ออันตรายด้านจิต และทำลายความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงและระหว่างผู้ใหญ่กับเด็ก ปรากฏการณ์นี้มีเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ที่น่าเศร้าอย่างยิ่ง คือ สื่อลามกเหล่านี้จำนวนมากใช้ผู้เยาว์เป็นเครื่องมือ อันเป็นการ ละเมิดศักดิ์ศรีของพวกเขาอย่างรุนแรง และยิ่งน่าเศร้าใหญ่ที่การค้นคว้าศึกษาเรื่องนี้พบว่าสื่อลามกเหล่านี้ มีความน่าเกลียดมากขึ้นและใช้ความรุนแรงหนักขึ้นจนถึงขั้นที่มีการกระทำล่วงละเมิดทางเพศผู้เยาว์ออกเผยแพร่ สดทางอินเทอร์เน็ต [8]

ณ จุดนี้ข้าพเจ้าขอเอ่ยถึงการประชุมระดับโลกที่กรุงโรมในหัวข้อศักดิ์ศรีของเด็กในยุคดิจิทัล รวมทั้งเวที การอภิปรายของพันธมิตรระหว่างผู้มีความเชื่อต่างๆ เพื่อสังคมที่ปลอดภัยกว่า (Interfaith Alliance for Safer Communities) ซึ่งจัดในหัวข้อเดียวกันที่กรุงอาบูดาบี เมื่อเดือนพฤศจิกายนปีที่แล้ว

สิ่งซึ่งนำมาซึ่งหายนะอีกประการหนึ่งคือ เซ็กส์ทัวร์ ตามสถิติของปี ค.ศ. 2017 ขององค์การท่องเที่ยวสากล (World Tourism Organization) รายงานว่านักท่องเที่ยว 3 ล้านคนจากทั่วโลก เดินทางเพื่อที่จะมีเพศสัมพันธ์กับ ผู้เยาว์ [9] ที่สำคัญคือผู้ที่กระทำความผิดรุนแรงเหล่านี้ส่วนใหญ่ไม่รู้ตัวพวกเขากำลังกระทำความผิดทางอาญา

ดังนั้น เราจึงกำลังเผชิญกับปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นสากลซึ่งน่าเศร้าใจอย่างยิ่ง มีอยู่เกือบทุกแห่งหนและมีผลกระทบต่อทุกคน อย่างไรก็ตาม เราต้องมีความชัดเจนว่า ในขณะที่เรื่องนี้มีผลกระทบต่ออย่างรุนแรงต่อสังคมของพวกเราโดยรวม [10] ความชั่วร้ายนี้ไม่มีทางที่จะเลวร้ายน้อยกว่าเมื่อมันเกิดขึ้นในพระศาสนจักร

ความโหดร้ายทารุณของปรากฏการณ์ที่แพร่กระจายอยู่ทั่วโลกนี้ยิ่งหนักหนาสาหัสและน่าอัปยศอดสูยิ่งกว่าเมื่อเกิดขึ้นในพระศาสนจักร เพราะว่าเป็นพฤติกรรมที่ขัดแย้งอย่างสิ้นเชิงกับอำนาจการสอนด้านศีลธรรมและความน่าเชื่อถือด้านจริยธรรมของพระศาสนจักร ผู้ถวายตัวที่ได้รับเลือกสรรโดยพระเจ้าให้นำวิญญาณสู่ความรอดกลับมายอมจำนนให้กับความอ่อนแอของตน หรือความป่วยทางจิตแล้วกลายเป็นเครื่องมือของซาตาน ในการลวงลະเมิตนั้น เราได้เห็นเงื้อมมือของความชั่วไม่เว้นแม้กระทั่งการกระทำต่อความบริสุทธิ์ไร้เดียงสาของผู้เยาว์ ไม่มีคำอธิบายหรือข้อแก้ตัวใดๆ ที่เพียงพอจนยอมให้เกิดการลวงลະเมิตต่อผู้เยาว์ได้ เราต้องยอมรับด้วยความสุภาพถ่อมตนและกล้าหาญว่าเรากำลังเผชิญหน้ากับความลึกลับซับซ้อนแห่งความชั่วซึ่งโจมตีผู้ที่อ่อนแอที่สุดอย่างเหี้ยมโหดที่สุดเพราะพวกเขาเป็นภาพลักษณ์ของพระเยซูคริสต์ ด้วยเหตุนี้ ณ บัดนี้พระศาสนจักรจึงตระหนักดียิ่งขึ้นถึงความจำเป็น ไม่เพียงแต่จะต้องระงับการลวงลະเมิตที่เลวร้ายนี้ด้วยมาตรการทางวินัย พร้อมกับกระบวนการแห่งความยุติธรรมทั้งทางโลกและทางพระศาสนจักรเท่านั้น แต่ยังคงต้องเผชิญหน้ากับปรากฏการณ์ดังกล่าวทั้งภายในและภายนอกพระศาสนจักร พระศาสนจักรรู้สึกที่ตนเองถูกเรียกให้ต้องต่อสู้กับความชั่วนี้ซึ่งโจมตีหัวใจแห่งพันธกิจของตนซึ่งได้แก่การประกาศพระวรสารแก่คนตัว เล็กๆ และปกป้องคุ้มครองพวกเขาจากพวกสุนัขป่า

ข้าพเจ้าขอยืนยันอย่างชัดเจนตรงนี้อีกครั้งหนึ่ง หากในพระศาสนจักรเกิดมีคดีการลวงลະเมิตเพศแม้เพียงคดีเดียวซึ่งก็นับว่าเลวร้ายอย่างยิ่งแล้ว คดีดังกล่าวจะได้รับการจัดการอย่างเอาจริงเอาจัง ในความโกรธแค้นอันสมเหตุสมผลของประชาชน พระศาสนจักรยังเห็นภาพสะท้อนถึงพระพิโรธของพระเจ้า ซึ่งถูกทรมานและถูกสบประมาทจากผู้ถวายตัวที่หน้าซื่อใจคด ความก้องกังวานของเสียงร้องที่เจ็บบแต่ดังอยู่ภายในของเด็กน้อยๆ ซึ่งแทนที่จะได้พบกับผู้ถวายตัวในฐานะผู้อภิบาลเป็นบิดาและผู้นำฝ่ายจิตกลับไปพบกับผู้ทำทารุณกับพวกเขา เสียงร้องกังวานนี้จะไปเขย่าหัวใจที่ตายด้านเพราะการตีสองหน้าและการใช้อำนาจในตนในทางที่ผิด เป็นหน้าที่ของเราที่จะต้องใส่ใจอย่างใกล้ชิดต่อเสียงร้องให้ที่ต้องกลักรู้สึกอยู่ในความเจ็บบ

เป็นเรื่องยากที่จะเข้าใจปรากฏการณ์ของการลวงลະเมิตเพศต่อผู้เยาว์โดยไม่มี การพิจารณาถึงประเด็นของอำนาจ เพราะสิ่งนี้มักจะเป็นผลของการละเมิดอำนาจ การเอาวัดเอาเปรียบผู้ที่ด้อยกว่าตนและผู้ที่ยอ่อนแอ ซึ่งทำให้เป็นไปได้ที่บิดาเป็นนมในธรรม และปรากฏความอ่อนแอทางจิตหรือทางกาย การใช้อำนาจไปในทางมิชอบจะปรากฏในรูปแบบอื่นด้วยที่มีผลกระทบต่อเด็กเกือบ 85 ล้านคนที่ทุกคนลืมนึกถึง ได้แก่ เด็กที่เป็นทหาร เป็นโสเภณี เด็กที่อดอยาก ถูกลักพาตัว บ่อยครั้งตกเป็นเหยื่อของพวกที่ค้าอวัยวะมนุษย์ ถูกจับไปเป็นทาส เป็นเหยื่อของสงคราม เด็กผู้ลี้ภัย ทารกที่ถูกทำแท้ง และอื่นๆ อีกมากมาย

ในความโหดร้ายทารุณเหล่านี้ ในการเอาเด็กมาเป็นเครื่องมือของซาตานต่อพระเจ้าแห่งอำนาจ เงินตรา ความเย่อหยิ่ง และยโส ซึ่งคำอธิบายเชิงประจักษ์เท่านั้นไม่เพียงพอ เพราะเพียงเท่านั้นไม่สามารถทำให้เราเข้าใจถึงความกว้างและ

ความลึกของโศกนาฏกรรมนี้ได้ ดังนั้น ตรงนี้ก็เช่นกันที่เราเห็นข้อจำกัดของแนวทางการเข้าถึงปัญหาในเชิงบวกเพียงเท่านั้น มันอาจจะช่วยให้เราอธิบายได้อย่างถูกต้องเพื่อใช้มาตรการที่จำเป็น แต่มันไม่สามารถให้ความหมายแก่เราได้ ทุกวันนี้เราต้องการทั้งคำอธิบายและความหมาย คำอธิบายจะช่วยเราอย่างมากในทางภาคปฏิบัติ แต่จะนำเราไปได้เพียงครึ่งทางเท่านั้น

ดังนั้นอะไรคือ “ความหมาย” ที่สอดคล้องกับชีวิตจริงในโลกปัจจุบัน ของปรากฏการณ์อาชญากรรมนี้ ในลำแสงแห่งความกว้างและลึกของชีวิตมนุษย์ ไม่จะเป็นอะไรไปไม่ได้นอกจากการปรากฏ ณ เวลาปัจจุบันของจิตแห่งความชั่ว หากเราเข้าไปไม่ถึงมุมมองในมิตินี้ เราก็จะอยู่ห่างไกลจากความจริงและขาดการแก้ไขที่แท้จริง

พี่น้องชายหญิงทั้งหลาย วันนี้เราพบว่าเราต้องเผชิญกับความชั่วร้ายที่ก้าวร้าวและมุ่งจะทำลายเรา ทั้งเบื้องหลังและภายใน ปรากฏการณ์ที่ประหลาดนี้มีจิตแห่งความชั่วร้ายซึ่งในความเยือกเย็นและในการอดตัว ถือว่ามันเป็นเจ้านายของโลก [11] มันคิดว่ามันเป็นผู้มีชัยชนะ ข้าพเจ้าอยากที่จะพูดถึงนี้กับท่านด้วยอำนาจของความ เป็นพี่น้องและเป็นบิดา แน่ใจว่าเป็นบิดาตัวเล็กๆ ที่เป็นบาปแต่เป็นนายชุมพบาลของโลก ซึ่งปกครองในความ รัก-เมตตา ในกรณีต่างๆ ที่ที่สร้างเจ็บปวดเหล่านี้ ข้าพเจ้ามองเห็นมือแห่งความชั่วที่ไม่ยอมเว้นแม้แต่ความบริสุทธิ์ ไร้เดียงสาของเด็ก ทำให้ข้าพเจ้านึกถึงตัวอย่างของกษัตริย์เฮโรดซึ่งกลัวที่จะสูญเสียอำนาจจึงสังหารเด็กทุกคนที่เบธ เลแฮม [12] เบื้องหลังการกระทำนี้คือเจ้าซาตาน

ในขณะที่เราต้องใช้มาตรการที่เป็นรูปธรรมทุกอย่างที่สามัญสำนึก วิทยาศาสตร์ และสังคมจะให้ได้ แต่เราไม่ควรละสายตาไปจากความจริงนี้ เราต้องใช้กระบวนการแห่งชีวิตจิตที่พระเยซูคริสต์เจ้าเองทรงสอนเรา นั่นคือ ความสุภาพถ่อมตน การสำนึกผิด การสวดภาวนา และการใช้โทษบาป นี่เป็นหนทางเดียวที่จะเอาชนะต่อจิตแห่งความชั่ว ซึ่งเป็นวิธีที่พระเยซูเจ้าเองทรงใช้เพื่อเอาชนะมันได้ [13]

ดังนั้นเป้าหมายของพระศาสนจักรจึงเป็นการฟัง เฝ้าระวัง ปกป้องและดูแลผู้เยาว์ที่ถูกล่วงละเมิด ถูกเอารัดเอาเปรียบ และถูกทอดทิ้งไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ที่ไหน เพื่อบรรลุเป้าหมายนี้พระศาสนจักรต้องก้าวข้ามและอยู่เหนือ การโต้แย้งทางอุดมการณ์และวิธีการปฏิบัติของพวกผู้สื่อข่าวซึ่งมักเอารัดเอาเปรียบเพื่อผลประโยชน์ต่างๆ จากประสบการณ์ที่น่าเศร้ายิ่งของเด็กตัวเล็กๆ

เวลามาถึงแล้วที่พวกเราต้องทำงานด้วยกันเพื่อขจัดความชั่วร้ายนี้อย่างถอนรากถอนโคนจากมนุษยชาติโดยใช้มาตรการที่จำเป็นทุกอย่างที่บังคับใช้อยู่แล้วในระดับโลกสากลและระดับพระศาสนจักร เวลามาถึงแล้วที่ต้องหาความสมดุลที่ถูกต้องแห่งคุณค่าทุกอย่างที่เกี่ยวข้องและมอบการชี้นำที่เป็นหนึ่งเดียวกันสำหรับพระศาสนจักรโดยหลีกเลี่ยงจุดสุดโต่งสองฟากของ “การให้ความชอบธรรม ที่เข้าข้างตนเอง” อันเกิดจากความรู้สึกผิดจากความผิดพลาดในอดีต รวมทั้งแรงกดดันของสื่อสังคมและ การป้องกันตนเอง โดยปฏิเสธที่จะเผชิญหน้ากับสาเหตุที่มา และผลที่เกิดขึ้นจากอาชญากรรมที่ร้ายแรงนี้”

ในบริบทนี้ ข้าพเจ้าขอกล่าวถึง “วิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดเป็นแบบอย่างได้” (best practices) ซึ่งนำเสนอภายใต้คำแนะนำขององค์การอนามัยโลก [14] โดยกลุ่ม 10 องค์กรได้พัฒนาขึ้นและได้รับความเห็นชอบ โดยกำหนดมาตรการที่เรียกว่า *แรงบันดาลใจ: ยุทธศาสตร์ 7 ประการเพื่อระงับความรุนแรงต่อเด็ก* (INSPIRE: Seven Strategies for Ending Violence against Children) [15]

โดยอาศัยคำแนะนำเหล่านี้ สมณสภาเพื่อการปกป้องคุ้มครองผู้เยาว์ที่ได้กระทำพันธกิจเรื่องนี้มาในสองสามปีที่ผ่านมา รวมทั้งสิ่งต่างๆ ที่ได้จากที่ประชุมนี้ พระศาสนจักรจะมุ่งเป้าการบัญญัติกฎหมาย ไปยังประเด็นเหล่านี้:

1. การคุ้มครองเด็ก เป้าหมายแรกของทุกมาตรการต้องเป็นการปกป้องเด็ก และคุ้มครองมิให้พวกเขาตกเป็นเหยื่อของการล่วงละเมิดทั้งทางจิตใจและกายไม่ว่าในรูปแบบใด สิ่งที่มาคือจำเป็นจะต้องมีการเปลี่ยนกรอบคิดเพื่อต่อสู้กับวิธีการที่มุ่งปกป้องสถาบันและคอยแต่ตั้งรับ มาสู่การกระทำเพื่อความคิดของชุมชนโดยให้ความสำคัญเป็นอันดับแรกต่อเหยื่อของการถูกล่วงละเมิดในทุกกรณี เราต้องให้ใบหน้าอันบริสุทธิ์ของเด็กๆ ติดตาเราอยู่เสมอ โดยระลึกถึงพระวาจาของพระอาจารย์ว่า “ผู้ใดต้อนรับเด็กเล็กๆ เช่นนี้ในนามของเรา ผู้นั้นต้อนรับเรา ผู้ใดเป็นเหตุให้คนธรรมดาๆ ที่มีความเชื่อในเราทำบาป ถ้าเขาจะถูกแขวนคอด้วยหินไม่ถ่วงลงใต้ทะเลก็ยิ่งดีกว่าสำหรับเขา นำเสียตายที่โลกนี้ยังมีผู้ที่เป็นเหตุให้มนุษย์ทำบาป ผู้เป็นเหตุให้มนุษย์ทำบาปต้องมีอย่างแน่นอน แต่วิบัติจึงเกิดแก่ผู้นั้นเกิด” (มธ. 18: 6-7)

2. การเอาจริงเอาจังอย่างถึงแก่นครอบคลุม ข้าพเจ้าขอยืนยัน ณ ที่นี้ว่า “พระศาสนจักรจะพยายามทำทุกวิถีทางที่จะทำทุกสิ่งจำเป็นเพื่อความยุติธรรมไม่ว่าผู้ที่กระทำอาชญากรรมดังกล่าวจะเป็นใคร พระศาสนจักรจะไม่วันปิดปากหรือไม่มีทางที่จะไม่เอาเรื่องให้ถึงที่สุด” (คำปราศรัยต่อโรมันคูเรีย วันที่ 21 ธันวาคม ค.ศ. 2018) พระศาสนจักรเชื่อมั่นว่า “บาปและอาชญากรรมของบุคคลผู้ถวายตัวเป็นความเสียหายหนักยิ่งขึ้นเพราะความไม่ซื่อสัตย์และความอับอาย พวกเขาทำให้ภาพลักษณ์แห่งพักตร์ของพระศาสนจักรมัวหมองและทำลายความน่าเชื่อถือของพระศาสนจักร พระศาสนจักรเองพร้อมกับบุตรที่ซื่อสัตย์ถูกกระทำให้เป็นเหยื่อของการกระทำที่ไม่ซื่อสัตย์และเป็นบาปของ”การทุจริตหลอกลวง” (ibid)

3. การชำระล้างที่แท้จริง โดยมีต้องไปคำนึงถึงมาตรการที่ได้ทำไปแล้วและความก้าวหน้าที่มีในเรื่องของการป้องกันการล่วงละเมิด มีความจำเป็นต้องการฟื้นฟูความตั้งใจสู่ความศักดิ์สิทธิ์ของบรรดาผู้เป็นนายชุมพบาล ผู้ซึ่งความละม้ายคล้ายกับพระคริสตเจ้า การเป็นผู้เป็นนายชุมพบาลที่ดีของพวกเขาเป็นสิทธิที่พึงได้ของประชากรของพระเจ้า พระศาสนจักรจึงขอยืนยันอีกครั้งหนึ่งว่า “พระศาสนจักรตั้งใจแน่วแน่ที่จะเดินไปในเส้นทางแห่งการชำระล้าง ตามตนเองว่าจะปกป้องคุ้มครองเด็กให้ดีที่สุดได้อย่างไร จะหลีกเลี่ยงโศกนาฏกรรมนี้ได้อย่างไร จะเยียวยาและฟื้นฟูผู้ที่ตกเป็นเหยื่อได้อย่างไร จะปรับปรุงการอบรมที่ให้ในบ้านเณรได้อย่างไร.. จะใช้ความพยายามทำให้ความผิดในอดีตเป็นโอกาสที่จะขจัดสิ่งซึ่งนำมาซึ่งหายนะเหล่านี้ ไม่เพียงแต่จากกายของพระศาสนจักรเท่านั้น แต่จากสังคมด้วย” (ibid) ความยำเกรงอันศักดิ์สิทธิ์ต่อพระเจ้าจะทำให้เราต้องกล่าวหาตนเองทั้งในฐานะที่เป็นปัจเจกบุคคลและเป็นสถาบันและทำให้เราต้องแก้ไขและชดใช้ความผิดของเรา การยอมรับบาปผิดของตนเองเป็นจุดเริ่มต้นแห่งปรีชาญาณและเชื่อมโยงกับความยำเกรงพระเจ้า: การเรียนรู้ว่าจะดำเนินตนเองอย่างไรในฐานะที่เป็นปัจเจกบุคคล เป็นสถาบัน และเป็นสังคม เพราะเราจะต้องไม่ไปติดกับดักของการตำหนิกล่าวโทษผู้อื่นซึ่งเป็นการก้าวสู่ “ข้อแก้ตัว” (alibi) ซึ่งแยกเราออกจากความเป็นจริง

4. การอบรมหล่อหลอม หรือพูดอีกอย่างหนึ่งคือ มาตรการที่พึงมีในการคัดเลือกและในการอบรม ผู้สมัครใจเป็นพระสงฆ์ต้องไม่มองเฉพาะแต่ด้านลบ เช่น คอยจ้องแต่จะตัดพวกที่มีบุคลิกชอบสร้างปัญหาออก แต่ต้องมองในเชิงบวกโดยมีกระบวนการอบรมที่สมดุลสำหรับผู้สมัครที่มีความเหมาะสม ส่งเสริมความศักดิ์สิทธิ์และคุณธรรมอันสูงส่งของความบริสุทธิ์ นักบุญเปาโลที่ 6 พระสันตะปาปา ในสมณสาส์นชื่อ “การถือพรหมจรรย์ของบรพชิต” (Sacerdotalis Caelibatus) ลิขิตว่า “ชีวิตของบรพชิตผู้ถือพรหมจรรย์หมายถึงบุคคลที่ถือพรหมจรรย์

อย่างครบสมบูรณ์ จะไม่รวมถึงผู้ที่มีคุณสมบัติที่ไม่เพียงพอด้วยกาย จิต และจริยธรรม และอย่าให้มีผู้ใดแสสร้งว่า พระพรหมทานจะเติมเต็มความบกพร่องแห่งธรรมชาติในบุคคลดังกล่าว” (ข้อ 64)

5. **เพิ่มความเข้มข้นและฟื้นฟูคำแนะนำโดยสภาพระสังฆราชท้องถิ่นต่างๆ** กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ยืนยันถึงความจำเป็นที่บรรดาพระสังฆราชต้องเป็นหนึ่งเดียวกันในการใช้มาตรการที่กำหนดเป็นกฎระเบียบไม่เป็น เพียงแต่คำแนะนำ จะต้องไม่มีการปกปิดการล่วงละเมิดใดๆ (เช่นเช่นที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งในอดีต) หรือจัดการปัญหา อย่างไม่จริงจังพอ เพราะการปกปิดการล่วงละเมิดส่งเสริมให้ความชั่วระบอบพร้อมกับเพิ่มระดับของการเป็นเรื่อง ฉาวโฉด และที่สำคัญคือให้มีการพัฒนามาตรการและแนวทางปฏิบัติใหม่ที่มีประสิทธิภาพเพื่อป้องกันคุ้มครองเด็ก ในทุกสถาบันและในทุกมิติแห่งกิจกรรมของพระศาสนจักร

6. **การอยู่เคียงข้างผู้ที่ถูกล่วงละเมิด** ความเลวร้ายที่พวกเขาประสบสร้างบาดแผลที่ไม่อาจลบเลือนได้ ไว้ให้กับพวกเขาซึ่งมีการแสดงออกด้วยความขมขื่นและยังสร้างแนวโน้มให้ทำร้ายตนเอง พระศาสนจักรจึงมีหน้าที่ ต้องให้การสนับสนุนทุกอย่างต่อพวกเขาโดยจัดหาผู้เชี่ยวชาญในเรื่องนี้ การรับฟังพวกเขา ขอให้ข้าพเจ้าใช้คำพูดว่า “ยอมเสียเวลา” ในการฟัง การฟังจะช่วยรักษาเหยี่ยวยาผู้ที่มีบาดแผลและเหยี่ยวยาตัวเราจากความเห็นแก่ตัว ด้วยอัตราสูง การทำตัวห่างเหิน ไม่ใส่ใจ และทัศนคติเยี่ยงของสมณะและสามเณรในนิทานเปรียบเทียบ เรื่องชาวสะมาเรียผู้ใจดี

7. **โลกดิจิทัล** การปกป้องคุ้มครองผู้เยาว์ต้องรวมถึงการล่วงละเมิดทางเพศในรูปแบบใหม่และการ ละเมิดทุกประเภทที่เป็นภัยต่อเด็กในบริบทที่พวกเขาดำเนินชีวิตและเครื่องมือต่างๆ ที่พวกเขาใช้ บรรดาพระ สงฆ์ นักบวชชาย/หญิง ผู้ทำงานในพระศาสนจักร ที่จริงก็ทุกคนนั้นแหละที่ต้องตระหนักว่าโลกดิจิทัลและการ ใช้อุปกรณ์สื่อสาร บ่อยครั้งมีผลกระทบมากกว่าที่เราคิด จึงจำเป็นต้องสนับสนุนให้ประเทศต่างๆ และผู้มีอำนาจใช้ มาตรการทุกอย่างเพื่อปิดเว็บไซต์ที่เป็นอันตรายต่อศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ ศักดิ์ศรีของสตรี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ศักดิ์ศรีของเด็ก พี่น้องชายหญิง อาชญากรรมต้องไม่มีสิทธิในเสรีภาพ มีความจำเป็นอย่างที่สุดที่จะต้องปราบ สิ่งน่าเกลียดน่าชังเหล่านี้ด้วยความตั้งใจมุ่งมั่นที่เด็ดขาด ต้องเฝ้าระวังและใช้ความพยายามทุกอย่างในการพัฒนา เยาวชนไม่ให้ถูกรบกวนหรือวอกแวกจากการเข้าถึงลามกอนันบัดส์ที่ไม่มีการควบคุมซึ่งทั้งแผลเป็นไว้ในสมองและ จิตใจของเยาวชน เราต้องสร้างหลักประกันว่าเยาวชนชายหญิงโดยเฉพาะสามเณรและนักบวชจะไม่ตกเป็นทาส ของการเสพติดสื่อที่มีพื้นฐานอยู่บนการเอาเปรียบและการสร้างอาชญากรรมล่วงละเมิดต่อผู้บริสุทธิ์และดูถูก ดูแคลนในศักดิ์ศรีของสตรีและผู้เป็นมนุษย์ ตรงนี้เราควรนึกถึงมาตรการใหม่ในกฤษฎีกาชื่อ “*graviora delicta*” ที่ ได้รับการอนุมัติจากพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 16 ในปี ค.ศ 2010 ซึ่งรวมถึงอาชญากรรมประเภทใหม่ “การได้มา การเป็นเจ้าของ หรือการเผยแพร่สื่อลามกอนันบัดส์ของผู้เยาว์.. ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดหรือใช้เทคโนโลยีไม่ว่าจะประเภท ไหน” กฎนี้พูดถึงผู้เยาว์ “ที่มีอายุน้อยกว่า 14 ปี” บัดนี้เรากำลังพิจารณากันว่าควรจะระบุอายุสูงขึ้นเพื่อขยายการ คุ้มครองผู้เยาว์และเพื่อชี้ให้เห็นถึงความสาหัสแห่งการกระทำดังกล่าว

8. **เช็กส์ทัวร์** พฤติกรรม วิธีการมองผู้อื่น หัวใจศิษย์พระเยซูและผู้รับใช้ต้องเห็นฉายาของพระเจ้าในทุก คนเสมอโดยเริ่มจากผู้ไร้เดียงสาที่สุด เมื่อตั้งสมมุติฐานบนความเคารพอย่างจริงแท้ในศักดิ์ศรีของผู้อื่นเท่านั้น เราจึง จะสามารถปกป้องคุ้มครองพวกเขาจากอำนาจเถื่อนของการใช้ความรุนแรง การเอาเปรียบ การล่วงละเมิด การคอร์รัปชั่น และรับใช้พวกเขาในวิธีที่น่าเชื่อถือในการเจริญเติบโตแบบองค์รวมทั้งฝ่ายกายและจิตใจ ในการพบปะ กับผู้อื่นและพระเจ้า การต่อสู้กับเช็กส์ทัวร์ต้องเรียกร้องให้เป็นเรื่องที่มีผิดกฎหมายและเรียกร้องให้ผู้ตกเป็นเหยื่อของ

อาชญากรรมนี้ได้รับการชดเชยและได้รับความช่วยเหลือให้สามารถกลับมาใช้ชีวิตในสังคมได้ตามปกติ ชุมชน พระศาสนจักรถูกเรียกร้องให้เพิ่มความเข้มข้นให้กับการอภิบาลบุคคลที่ถูกเอาผิดเอาเปรียบจากพฤติกรรมเซ็กส์ทัวร์ ในบรรดาคนเหล่านี้ ผู้ที่มีความอ่อนแอมากที่สุดที่จำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือก็คือบรรดาสตรี ผู้เยาว์ และเด็ก แต่กลุ่มท้ายนี้ต้องการรูปแบบพิเศษของการปกป้องและการดูแลเอาใจใส่ เจ้าหน้าที่ภาครัฐต้องจัดการเรื่องนี้เป็น อันดับแรกและเร่งด่วนเพื่อต่อสู้กับการค้าและการเอาผิดเอาเปรียบเด็กในเรื่องเศรษฐกิจ เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายนี้ ต้องมีการประสานความพยายามในทุกระดับของสังคมและร่วมมือกันอย่างใกล้ชิดกับองค์กรสากลเพื่อจะได้บรรลุ ถึงกรอบกฎหมายที่สามารถปกป้องคุ้มครองเด็กจากการเอาผิดเอาเปรียบจากการเอาผิดเอาเปรียบทางเพศด้วยเซ็กส์ ทัวร์และสร้างหลักประกันว่าผู้ที่ล่วงละเมิดจะต้องได้รับโทษตามกฎหมาย [16]

ข้าพเจ้าขอขอบคุณอย่างจริงใจต่อบรรดาพระสงฆ์และผู้ถวายตัวที่รับใช้พระเจ้าด้วยความซื่อสัตย์อย่างหมด หัวใจ และรู้สึกว่าคุณเสียเกียรติและไม่ได้รับความเชื่อถือเพราะพฤติกรรมน่าอับอายของเพื่อนร่วมพันธกิจบางคน เราทุกคนไม่ว่าจะเป็นพระศาสนจักร ผู้ถวายตัว ประชากรของพระเจ้า และแม้พระเจ้าเองต่างได้รับผลกระทบจากความไม่ซื่อสัตย์ของพวกเขา ในนามของพระศาสนจักรทั้งมวลข้าพเจ้าขอขอบคุณพระสงฆ์ส่วนใหญ่ที่ไม่เพียงแต่จะ ซื่อสัตย์ต่อความเป็นพรหมจรรย์ของตนเท่านั้น แต่ยังอุทิศชีวิตในการทำพันธกิจของทุกวันนี้อย่างขยันเนื่องมาจากการ เป็นที่สะดุดตาของพี่น้องไม่กี่คน เช่นเดียวกันข้าพเจ้าต้องขอใจสัตบุรุษที่ตระหนักถึงความดีของนายชุมพาบาล ของพวกเขา สวดภาวนาให้พวกเขา และสนับสนุนพวกเขา

สุดท้าย ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะย้ำถึงความจำเป็นที่ต้องเปลี่ยนความชั่วร้ายนี้ให้เป็นโอกาสเพื่อการชำระล้าง ให้เราดูตัวอย่างของเอดิธ สเตน (Edith Stein) นักบุญเทเรซา เบเนดิกตาแห่งไม้งางเซน ด้วยความมั่นใจว่า “ในราตรี ที่มีมิติที่สุด บรรดาประกาศกผู้ยิ่งใหญ่และบรรดานักบุญต่างพากันลุกขึ้น ด้วยว่าธารน้ำประทานชีวิตแห่งชีวิตที่ เป็นพระธรรมล้ำลึกนั้นก็ยังมีมองไม่เห็นไม่ได้ แน่แน่นอนว่าเหตุการณ์แห่งประวัติศาสตร์โลกได้รับอิทธิพลสำหรับเหตุการณ์ ต่างๆ ในชีวิตส่วนตัวของเรา นี่เป็นสิ่งที่เราจะรู้ผลจากดวงวิญญาณเหล่านั้นที่ตำราประวัติศาสตร์ไม่พูดถึง และดวง วิญญาณเหล่านั้นที่เราต้องขอใจสำหรับเหตุการณ์ต่างๆ ในชีวิตส่วนตัวของเรา นี่เป็นอะไรที่เราจะทราบได้ก็แต่ใน วันนั้นเมื่อทุกสิ่งทุกอย่างจะถูกเผยออกมาในที่แจ้ง” ประชากรที่ซื่อสัตย์และศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าในความเงียบ ประจำวันในหลากหลายรูปแบบและหนทางจะยังคงแสดงและยืนยันด้วยความหวังที่ “เข้มแข็ง” ว่า พระเจ้าไม่เคย ทอดทิ้งเรา แต่ทรงคอยอุ้มชูเราอยู่เสมอในหลากหลายกรณีท่ามกลางความศรัทธาที่เจ็บปวดแห่งบุตรของพระองค์ ประชากรผู้ศักดิ์สิทธิ์ เพียรทน และซื่อสัตย์ของพระเจ้า ได้บังเกิดและได้รับการอุ้มชูจากพระจิตเป็นหน้าต่างที่ดีที่สุด ของพระศาสนจักรผู้ประกาศ ซึ่งทำให้พระเจ้าเป็นศูนย์กลางในการอุทิศตนเองประจำวัน จะเป็นประชากรศักดิ์สิทธิ์ ของพระเจ้านี้แหละที่จะเป็นผู้ไถ่กู้พวกเราจากโรคร้ายแห่งความคิดที่ว่าบรรพชิตเป็นใหญ่ อันเป็นที่มาของดินที่อุดม สมบูรณ์สำหรับความอภัยสอดส่องทั้งหลายเหล่านี้

ผลดีที่สุดและการแก้ไขที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดที่เราสามารถมอบให้กับผู้ที่ตกเป็นเหยื่อ แก่ประชากรแห่ง พระศาสนจักรผู้เป็นมารดาศักดิ์สิทธิ์ และแก่โลกทั้งโลกคือการมุ่งมั่นที่จะกลับใจทั้งส่วนตัวและร่วมกัน ความสุภาพ ถ่อมตนที่แท้จริงที่จะเรียนรู้ การฟัง การช่วยปกป้องคุ้มครองผู้ที่มีความอ่อนแอมากที่สุด

ข้าพเจ้าขอยืนยันจากใจว่าเราจะทำสงครามอย่างเบ็ดเสร็จกับการล่วงละเมิดต่อผู้เยาว์ทั้งในเรื่องทางเพศและ เรื่องอื่นๆ ทั้งในส่วนของกลุ่มผู้มีอำนาจและบุคคลทั่วไป เพราะเรากำลังจัดการกับอาชญากรรมที่น่ารังเกียจที่ต้อง

ขจัดออกไปจากโลกนี้ให้ได้ นี่เป็นการเรียกร้องจากเหยื่อหลายคนที่แอบหลบอยู่ในครอบครัวและในที่พักพิงต่างๆ
ในสังคมของเรา

---

[1] Cf. MARIA ISABEL MARTÍNEZ PÉREZ, *Abusos sexuales en niños y adolescentes*, ed. Criminología y Justicia, 2012, according to which only 2% of cases are reported, especially when the abuse has taken place in the home. She sets the number of victims of paedophilia in our society at between 15% and 20%. Only 50% of children reveal the abuses they have suffered, and of these cases only 15% are actually reported. Only 5% end up going to trial.

[2] One out of three mentions the fact to no one (2017 data compiled by the non-profit organization THORN).

[3] *On the global level:* in 2017 the World Health Organization estimated that up to 1 billion minors between 2 and 17 years of age have experienced acts of violence or physical, emotional or sexual neglect. Sexual abuse (ranging from groping to rape), according to some 2014 UNICEF estimates, would affect 120 million girls, who are the greatest number of victims. In 2017, UNICEF reported that in 38 of the world's low to middle income countries, almost 17 million adult women admitted having had a forced sexual relation in childhood.

Europe: in 2013, the World Health Organization estimated that over 18 million of children were found to be victims of abuse. According to UNICEF, in 28 European countries, about 2.5 million young women reported having experienced sexual abuse with or without physical contact prior to 15 years of age (data released in 2017). In addition, 44 million (equivalent to 22.9%) were victims of physical violence, while 55 million (29.6%) were victims of psychological violence. Not only this: in 2017, the INTERPOL Report on the sexual exploitation of minors led to the identification of 14,289 victims in 54 European countries. With regard to Italy, in 2017 CESVI estimated that 6 million children experienced mistreatment. Furthermore, according to data provided by Telefono Azzurro, in the calendar year 2017, 98 cases of sexual abuse and pedophilia were handled by the Servizio 114 Emergenza Infanzia, equivalent to about 7.5% of the total cases handled by that service. 65% of the minors seeking help were female victims and over 40% were under 11 years of age.

Asia: in India, in the decade 2001-2011, the Asian Centre for Human Rights reported a total of 48,338 cases of the rape of minors, with an increase equivalent to 336% over that period: the 2,113 cases in 2001 rose to 7,112 cases in 2011.

The Americas: in the United States, official government data state that more than 700,000 children each year are victims of violence and mistreatment. According to the International Centre for Missing and Exploited Children (ICMEC), 1 out of every 10 children experiences sexual abuse.

Africa: in South Africa, the results of a study conducted by the Centre for Justice and Crime Prevention of the University of Cape Town showed in 2016 that 1 out of 3 South African young people, male or female, risks being sexually abused before the age of 17. According to the study, the first of its kind on a national scale in South Africa, 784,967 young people between 15 and 17 years of age have already experienced sexual abuse. The victims in this case are for the most part male youths. Not even a third of them reported the violence to the authorities. In other African countries, cases of sexual abuse of minors are part of the wider context of acts of violence linked to the conflicts affecting the continent and are thus difficult to quantify. The phenomenon is also closely linked to the widespread practice of underage marriages in various African nations, as elsewhere.

Oceania: in Australia, according to data issued by the Australian Institute of Health and Welfare (AIHW) in February 2018 and covering the years 2015-2017, one out of six women (16%, i.e., 1.5 million) reported experiencing physical and/or sexual abuse prior to 15 years of age, and one out of nine men (11%, i.e., 992,000) reported having experienced this abuse when they were children. Also, in 2015-2016, around 450,000 children were the object of child protection measures, and 55,600 minors were removed from their homes in order to remedy abuses they had suffered and to prevent others. Finally, one must not forget the risks to which native minors are exposed: again, according to AIHW, in 2015-2016 indigenous children had a seven times greater probability of being abused or abandoned as compared with their non-indigenous contemporaries (cf. <http://www.pbc2019.org/protection-of-minors/child-abuse-on-the-global-level>).

[4] The data provided refer to sample counties selected on the basis of the reliability of available sources. The studies released by UNICEF on 30 countries confirm this fact: a small percentage of victims stated that they had asked for help.

[5] Cf. https://www.repubblica.it/salute/prevenzione/2016/05/12/news/maltrattamenti_sui_minori_tutti_gli_abusi-139630223.

[6] Specifically, those allegedly responsible for the difficulties experienced by a minor are, in 73.7% of the cases a parent (the mother in 44.2% and the father in 29.5%), a relative (3.3%), a friend (3.2%), an acquaintance (3%), a teacher (2.5%). The data show that only in a small percentage of cases (2.2%) is the person responsible an adult stranger. Cf. *ibid.*

[7] A 2011 English study carried out by the National Society for the Prevention of Cruelty to Children (NSPCC) found that 29% of those interviewed reported that they had experienced sexual molestation (physical and verbal) in sports centres.

[8] According to the 2017 data of the Internet Watch Foundation (IWF), every 7 minutes a web page sends pictures of sexually abused children. In 2017, 78,589 URLs were found to contain images of sexual abuse concentrated particularly in the Low Countries, followed by the United States, Canada, France and Russia. 55% of the victims were under 10 years of age, 86% were girls, 7% boys and 5% both.

[9] The most frequented destinations are Brazil, the Dominican Republic, Colombia, as well as Thailand and Cambodia. These have recently been joined by some countries of Africa and Eastern Europe. On the other hand, the six countries from which the perpetrators of abuse mostly come are France, Germany, the United Kingdom, China, Japan and Italy. Not to be overlooked is the growing number of women who travel to developing countries in search of paid sex with minors: in total, they represent 10% of sexual tourists worldwide. Furthermore, according to a study by ECPAT (End Child Prostitution in Asian Tourism) International, between 2015 and 2016, 35% of paedophile sexual tourists were regular clients, while 65% were occasional clients (cf. <https://www.osservatoriodiritti.it/2018/03/27/turismo-sessuale-minorile-nel-mondo-italia-ecpat>).

[10] “For if this grave tragedy has involved some consecrated ministers, we may ask how deeply rooted it may be in our societies and in our families” (*Address to the Roman Curia*, 21 December 2018).

[11] Cf. R.H. BENSON, *The Lord of the World*, Dodd, Mead and Company, London, 1907.

[12] “Quare times, Herodes, quia audis Regem natum? Non venit ille ut te excludat, sed ut diabolum vincat. Sed tu haec non intelligens turbaris et saevis; et ut perdas unum quem quaeris, per tot infantium mortes efficeris crudelis... Necas parvulos corpore quia te necat timor in corde (SAINT QUODVULTDEUS, *Sermo 2 de Symbolo*: PL 40, 655).

[13] “Quemadmodum enim ille, effuso in scientiae lignum veneno suo, naturam gusto corruperat, sic et ipse dominicam carnem vorandam praesumens, deitatis in ea virtute corruptus interituque sublatus est” (SAINT MAXIMUS THE CONFESSOR, *Centuria 1*, 8-3: PG 90, 1182-1186).

[14] (CDC: United States Centers for Disease Control and Prevention; CRC: Convention on the Rights of the Child; End Violence Against Children: The Global Partnership; PAHO: Pan American Health Organization; PEPFAR: President’s Emergency Program for AIDS Relief; TFG: Together for Girls; UNICEF: United Nations Children’s Fund; UNODC: United Nations Office on Drugs and Crime; USAID: United States Agency for International Development; WHO: World Health Organization).

[15] Each letter of the word *INSPIRE* represents one of the strategies, and for the most part has shown to be preventively effectual against various types of violence, in addition to having benefits in areas such as mental health, education and the reduction of crime. The seven strategies are the following: *Implementation and Enforcement of Laws* (for example, avoiding violent discipline and limiting access to alcohol and firearms); *Norms and Values* that need changing (for example, those that condone sexual abuse against girls or aggressive behaviour among boys); *Safe Environments* (for example, identifying neighbourhood violence “hotspots” and dealing with local causes through policies that resolve problems and through other interventions); *Parent and Caregiver Support* (for example, by providing formation to parents for their children, and to new parents); *Income and Economic Strengthening* (such as microcredit and formation concerning equity in general); *Response and Support Services* (for example, ensuring that children exposed to violence can have access to effective emergency care and can receive adequate psychosocial support); *Education and Life Skills* (for example, ensuring that children attend school and equipping them with social skills).

[16] Cf. *Final Document of the VI World Congress on the Pastoral Care of Tourism*, 27 July 2004.

(ตัวอย่าง)

นโยบายของโรงเรียน
ในการปกป้องคุ้มครองนักเรียน

นโยบายของโรงเรียน ในการปกป้องคุ้มครองนักเรียน

เพื่อให้โรงเรียนเป็นสนามและเป็นฐานของการประกาศข่าวดี โรงเรียนต้องเป็นสถานที่ที่ปลอดภัยและนักเรียนได้สัมผัสความรักและความเมตตาของพระเจ้าผ่านการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรโรงเรียนทุกคน บนพื้นฐานของความเคารพในศักดิ์ศรี และความเสมอภาค เพื่อให้พวกเขาได้รับการพัฒนาและเรียนรู้เพิ่มเติมตามศักยภาพ และสามารถค้นหาและค้นพบกระแสเรียกที่พระเจ้าประทานให้พวกเขาแต่ละคน เพื่อร่วมกันสร้างโลกที่ดีกว่าเดิม

ทั้งนี้ เพื่อสร้างหลักประกันว่า นักเรียนทุกคนของโรงเรียนจะได้รับการปกป้องและคุ้มครองสิทธิความเป็นมนุษย์ของตน โรงเรียนจึงประกาศนโยบายโรงเรียน ดังต่อไปนี้

1. การปกป้องและคุ้มครองนักเรียนเป็นมาตรการที่โรงเรียนดำเนินการอย่างจริงจังและต่อเนื่อง เพื่อให้แน่ใจว่า นักเรียนทุกคนเติบโตในสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย อบอุ่นไปด้วยความรักและเอื้ออาทร และได้รับการพัฒนาให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ในทุกมิติ ทั้งร่างกาย สติปัญญา จิตใจ และจิตวิญญาณ จนเต็มตามศักยภาพของเขา ที่สำคัญคือ นักเรียนได้รับการปกป้องคุ้มครองจากการล่วงละเมิดใดๆ บุคลากรของโรงเรียนทุกคนจึงต้องตระหนักในหน้าที่และความรับผิดชอบนี้ ทั้งในทางวิชาชีพและทางจรรยาบรรณ และจะต้องร่วมในวิถีปฏิบัติอย่างหนึ่งเดียวกันในชีวิตโรงเรียน

2. การเฝ้าระวังและการดำเนินการในการปกป้องและคุ้มครองนักเรียนเป็นการรับรองสิทธิความเป็นมนุษย์ของนักเรียน ตามข้อความเชื่อคาทอลิก ข้อเรียกร้องของพระศาสนจักร กฎบัตรของสหประชาชาติ และกฎหมายบ้านเมือง เพื่อให้แน่ใจว่านักเรียนจะปลอดภัยจากการถูกล่วงละเมิดใดๆ ทั้งทางด้านร่างกาย ด้านจิตใจ และทางเพศ รวมถึงปลอดภัยจากการถูกล่วงละเมิดใดๆ

3. เพื่อให้บุคลากรโรงเรียนมีความเข้าใจอย่างถ่องแท้ โรงเรียนกำหนดและอธิบายประเภทและความหมายเชิงพฤติกรรมของการล่วงละเมิดด้านต่างๆ และยังได้ให้ตัวอย่างของร่องรอยของการถูกล่วงละเมิดไว้ในแนวทางการปฏิบัติของโรงเรียน เพื่อให้บุคลากรของโรงเรียนสามารถดูแล สังเกต เฝ้าระวัง และแจ้งเหตุสงสัยหากเกิดการล่วงละเมิดนักเรียนได้อย่างถูกต้องและทัน่วงที

4. โรงเรียนกำหนดแนวทางการปฏิบัติของบุคลากรโรงเรียนต่อนักเรียนอย่างมืออาชีพ แนวทางการปฏิบัติด้านความปลอดภัย แนวทางการปฏิบัติเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมทางเพศและการสัมผัสทางกายภาพ รวมถึงการปฏิบัติผ่านสื่อออนไลน์ เพื่อเป็นข้อกำหนดในการปฏิบัติต่อนักเรียน บุคลากรโรงเรียนต้องตระหนักเสมอว่าทุกคนต้องใช้ดุลยพินิจด้วยจรรยาบรรณทางวิชาชีพในการกำหนดพฤติกรรมของตนเองตลอดเวลาที่มีปฏิสัมพันธ์กับนักเรียน อันเป็นการส่งเสริมศักดิ์ศรีของทุกคน

5. โรงเรียนกำหนดและบังคับใช้แนวทางการปฏิบัติเพื่อปกป้องคุ้มครองนักเรียน โดยเริ่มตั้งแต่การสรรหาและรับบุคลากรเข้ามาทำงานในโรงเรียน เพื่อให้มั่นใจว่าบุคลากรโรงเรียนทุกคนเป็นผู้เหมาะสมที่จะปฏิบัติงานกับเด็ก รวมทั้งกำหนดให้มีการตรวจสอบและประเมินบุคคลหรือองค์กรใดๆ ที่เข้ามามีส่วนร่วมกับกิจกรรมใดๆ

ของโรงเรียน และจัดให้บุคคลเหล่านั้นลงนามในคำรับรองในคำสัญญาของบุคลากรโรงเรียนในการปฏิบัติต่อนักเรียนก่อนเข้ามาร่วมงานกับโรงเรียนด้วย

6. โรงเรียนกำหนดขั้นตอนการปฏิบัติในกรณีมีเหตุสงสัยว่า มีการล่วงละเมิดนักเรียน สำหรับบุคลากรโรงเรียน เพื่อเฝ้าระวัง ป้องกัน แจ้งเหตุ รายงานและตรวจสอบข้อเท็จจริง รวมถึงข้อปฏิบัติหากมีการล่วงละเมิดเกิดขึ้น ในการดูแลและสนับสนุนนักเรียนที่ได้รับหรืออาจได้รับผลกระทบ โดยมีการหารือร่วมกับผู้ปกครอง และในกรณีที่จำเป็นและเหมาะสมจะปรึกษาผู้เชี่ยวชาญหรือหน่วยงานภายนอก การดำเนินการทั้งหมดนี้จะทำอย่างรวดเร็ว รอบคอบ และเป็นธรรมกับทุกฝ่าย โดยคำนึงถึงสวัสดิภาพของนักเรียนเป็นสำคัญ ข้อมูลและเอกสารที่เกี่ยวข้องทั้งหมดต้องเก็บรักษาเป็นความลับโดยเคร่งครัด และจะเปิดเผยเฉพาะแก่ผู้มีหน้าที่ปฏิบัติที่เกี่ยวข้องภายในโรงเรียน และหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องในกรณีจำเป็นเท่านั้น หากการล่วงละเมิดเด็กเกี่ยวข้องกับบุคลากรของโรงเรียน โรงเรียนต้องดำเนินการตามนโยบายหลักจริยธรรม และข้อบังคับทางวินัยของโรงเรียนโดยเคร่งครัด

7. โรงเรียนจัดตั้งคณะทำงานในการปกป้องคุ้มครองนักเรียน ให้เป็นหน่วยงานหลักในการทำหน้าที่และปฏิบัติงานให้เป็นไปตามนโยบาย และแนวทางปฏิบัติของโรงเรียนในการปกป้องคุ้มครองนักเรียน คณะทำงานขึ้นตรงและรายงานต่อผู้อำนวยการโรงเรียน ในภาระหน้าที่เกี่ยวกับการกำกับ ติดตามและดำเนินการปกป้องคุ้มครองนักเรียน

8. ผู้อำนวยการมีหน้าที่ในการรายงานการดำเนินงานในการปกป้องและคุ้มครองนักเรียนต่อคณะกรรมการบริหารโรงเรียนเป็นวาระประจำปี และคณะกรรมการบริหารโรงเรียนต้องทบทวนและปรับปรุงให้ทันสมัยซึ่งนโยบายในการปกป้องคุ้มครองของนักเรียนอย่างน้อยในทุก 3 ปี

นโยบายนี้ได้รับอนุมัติโดยคณะกรรมการบริหารโรงเรียน และเริ่มบังคับใช้ เมื่อวันที่.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้อำนวยการโรงเรียน

(ชื่อโรงเรียน)

(ตัวอย่าง)

**คู่มือปฏิบัติของโรงเรียน
ในการปกป้องคุ้มครองนักเรียน**

คู่มือปฏิบัติของโรงเรียนในการปกป้องคุ้มครองนักเรียน

สารบัญ

1.	ที่มา หลักการและวัตถุประสงค์	
1.1	ที่มา	1
1.2	หลักการและวัตถุประสงค์	3
2.	การทำงานในการปกป้องคุ้มครองนักเรียน	
2.1	การแต่งตั้งคณะทำงาน	5
2.2	บทบาท หน้าที่และความรับผิดชอบของคณะทำงาน	5
2.3	การมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง	6
2.4	การสรรหาหรือการว่าจ้างบุคลากรโรงเรียน	6
2.5	การอบรมและให้ความรู้ในการคุ้มครองนักเรียน	7
3.	ข้อกำหนดในการปฏิบัติต่อนักเรียนด้วยจรรยาบรรณวิชาชีพ	
3.1	แนวทางการปฏิบัติทั่วไป	8
3.2	การปฏิบัติด้านความปลอดภัย	9
3.3	พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม	9
3.4	การสัมผัสทางกายภาพ	9
3.5	การปฏิบัติผ่านสื่อออนไลน์	10
4.	การล่วงละเมิดเด็ก	
4.1	ประเภทและความหมายของการล่วงละเมิดเด็ก	11
4.2	การล่วงละเมิดระหว่างนักเรียนด้วยกัน	14
4.3	หน้าที่ของบุคลากรโรงเรียน	14
5.	ขั้นตอนในการแจ้งเหตุสงสัยและดำเนินการเมื่อมีการล่วงละเมิดต่อนักเรียน	
ขั้นตอนที่	1 การเก็บรวบรวมข้อมูล	16
	2 การพิจารณาและตัดสินใจในการดำเนินการ	16
	3 การสนับสนุนและช่วยเหลือต่อเนื่อง	17
ภาคผนวก	ก. แลกเปลี่ยนนโยบายมาตรฐานในการปกป้องคุ้มครองเด็ก / ผู้เยาว์	20
	ข. กฎหมายคุ้มครองเด็ก	22
	ค. คำประกาศรับรองสิทธิและการคุ้มครองนักเรียน	26
	ง. คำสัญญาของบุคลากรโรงเรียนในการปฏิบัติต่อนักเรียน	27
	บรรณานุกรม	29

คู่มือปฏิบัติของโรงเรียน ในการปกป้องคุ้มครองนักเรียน

เพื่อให้โรงเรียนเป็นสนามและเป็นฐานของการประกาศข่าวดี โรงเรียนต้องเป็นสถานที่ที่ปลอดภัย และนักเรียนได้รู้จักพระเจ้าและสัมผัสความรักและความเมตตาของพระเจ้า ผ่านการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากร โรงเรียนทุกคนบนพื้นฐานของความเคารพในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และความเสมอภาค ทั้งนี้ เพื่อให้พวกเขา พัฒนาและเรียนรู้เต็มตามศักยภาพ และสามารถค้นหาและพบกระแสเรียกที่พระเจ้าประทานให้พวกเขาแต่ละคน เพื่อร่วมกันสร้างโลกที่ดีกว่าเดิม

1. ที่มา หลักการและวัตถุประสงค์

1.1 ที่มา

แนวทางการปฏิบัตินี้พัฒนาขึ้นตามจิตตารมณ์พระวรสาร ข้อเรียกร้องของพระศาสนจักรสากล พระศาสนจักรในประเทศไทย กฎหมายบ้านเมือง และจรรยาบรรณทางวิชาชีพ ที่พึงมีของโรงเรียนและบุคลากร โรงเรียน

ก. อัตลักษณ์ของโรงเรียนคาทอลิก

พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามฉายาลักษณะของพระองค์และทรงมอบความรักอย่างไม่มีเงื่อนไข โดยส่ง พระเยซูคริสตเจ้าพระบุตรของพระองค์มาบังเกิดเป็นมนุษย์ เพื่อการไถ่กู้มนุษย์ให้รอดพ้น มนุษย์จึงพึงเคารพใน ศักดิ์ศรีของตนเองและผู้อื่นอย่างจริงใจ เพื่อสะท้อนถึงหลักการพื้นฐานนี้ สมณสาส์นโรงเรียนคาทอลิก ค.ศ. 1978 ได้ระบุพันธกิจของโรงเรียนคาทอลิกไว้ว่า

“โรงเรียนคาทอลิกมีพันธกิจเพื่อการพัฒนาคนทุกวัย เพราะในพระคริสต์ผู้เป็นมนุษย์ที่ สมบูรณ์แบบที่คุณค่าของมนุษย์ทั้งหมดจะพบกับความบริบูรณ์และเป็นหนึ่งเดียว นี่คือนิรันดรภาพของ คุณลักษณะความเป็นคาทอลิกของโรงเรียน โดยเฉพาะหน้าที่ในการปลูกฝังคุณค่าของมนุษย์ตามสิทธิ อันชอบธรรมของโรงเรียนคาทอลิกที่สอดคล้องกับพันธกิจในการรับใช้มนุษย์ทั้งหมดนั้นมีต้นกำเนิด ในองค์พระคริสตเจ้า พระองค์คือผู้ทำให้มนุษย์เป็นผู้มีเกียรติ มีศักดิ์ศรี ทำให้ชีวิตมนุษย์มีความหมาย และเป็นต้นแบบที่โรงเรียนคาทอลิกมอบให้นักเรียนทุกคน”

(โรงเรียนคาทอลิก, 1978 ข้อ 35)

ดังนั้น โรงเรียนคาทอลิกเชื่อว่าเด็กและเยาวชนทุกคนมีสิทธิที่จะ

- (1) เติบโตในสภาพแวดล้อมที่มั่นคง ปลอดภัย และเอื้ออาหาร
- (2) ได้รับการรับฟัง และได้รับความเคารพในฐานะบุคคล

- (3) ได้รับการเห็นคุณค่าโดยไม่คำนึงถึง เชื้อชาติ ภาษา วัฒนธรรม ศาสนา เพศ และฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคมของครอบครัว
- (4) ได้รับการปกป้องจากการทำร้ายต่างๆ รวมทั้งการถูกทอดทิ้ง ล่วงละเมิด และถูกเอารัดเอาเปรียบ

ด้วยเหตุผลนี้ ผู้ใหญ่ทุกคนในโรงเรียนคาทอลิกจึงมีหน้าที่รับผิดชอบร่วมกันที่จะ

- (1) สร้างความมั่นใจว่า เด็กและเยาวชนได้รับการปกป้องดูแล
- (2) สร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย มั่นคง และอบอุ่นด้วยความรักและทุ่มเทเอาใจใส่
- (3) ให้การสนับสนุน กระตุ้น และหนุนนำให้เด็กแต่ละคนได้พัฒนาเต็มศักยภาพที่พระเจ้าประทานให้

ข. นโยบายของพระศาสนจักรในประเทศไทย

สภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทยได้ออกแถลงการณ์นโยบายมาตรฐานในการปกป้องคุ้มครองเด็ก/ผู้เยาว์ เมื่อวันที่ 2 ตุลาคม ค.ศ. 2016 ไว้ว่า

“สมาชิกทุกท่านของสภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทยตระหนักและเคารพในศักดิ์ศรีและสิทธิของเด็ก/ผู้เยาว์ กล่าวคือผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี และพร้อมที่จะสร้างหลักประกันให้พวกเขามีความปลอดภัยและชีวิตที่ดี สมาชิกทุกท่านของสภาพระสังฆราชฯ และผู้ร่วมงานในแต่ละสังฆมณฑล รวมทั้งคณะนักบวชชายหญิงแต่ละคณะในประเทศไทย มีหน้าที่ต้องสร้างหลักประกันว่าสิทธิขั้นพื้นฐานของเด็ก/ผู้เยาว์”

แถลงการณ์นโยบายฯ ได้กำหนดข้อปฏิบัติในเชิงรูปธรรมที่สำคัญ คือ

- (1) ต้องพยายามอย่างที่สุดที่จะสร้างหลักประกันว่า เด็ก/ผู้เยาว์ ซึ่งอยู่ในสถานะอันเสี่ยงที่จะได้รับอันตราย ต้องได้รับการเอาใจใส่เป็นอันดับแรกและได้รับการปฏิบัติด้วยความเคารพ โดยให้สิทธิพวกเขาได้รับการปกป้องคุ้มครองสวัสดิภาพของพวกเขา และได้รับการส่งเสริม
- (2) ต้องลดความเสี่ยงให้เหลือน้อยที่สุดเพื่อปกป้องคุ้มครองผลประโยชน์ของเด็ก/ผู้เยาว์ ซึ่งอยู่ในสถานะล่อแหลมอันอาจจะได้รับอันตราย”

รายละเอียดเพื่อการศึกษาและความเข้าใจเพิ่มเติมมีอยู่ใน ภาคผนวก ก. แถลงการณ์นโยบายมาตรฐานในการปกป้องคุ้มครองเด็ก/ผู้เยาว์

นอกจากนี้ กฎปฏิกาสัมชชาใหญ่ของพระศาสนจักรคาทอลิกในประเทศไทย ค.ศ. 2015 กำหนดให้สถานศึกษาคาทอลิกต้องเป็นสนามและเป็นฐานแห่งการประกาศข่าวดีอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นแปลงปมเพาะคุณค่าชีวิตตามแนวทางพระวรสารที่เหมาะสมที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนทุกคนได้รู้จักพระเจ้า สัมผัสความรักและความเมตตาของพระเจ้า โดยต้องทำให้เอกลักษณ์และอัตลักษณ์ของการศึกษาคาทอลิกปรากฏอย่างชัดเจนเสมอ และต้องบริหารและจัดการการเรียนการสอนโดยครูและบุคลากรที่ยึดถืออย่างมั่นคงในคุณค่าแห่งพระวรสารและวัฒนธรรมแบบคาทอลิกอย่างต่อเนื่องจนผู้อำนวยการ ครู และบุคลากรทุกคนทุกระดับเจริญชีวิตเป็นแบบอย่างแก่ทุกคน (ข้อ 25)

ค. กฎหมายคุ้มครองเด็ก

พระราชบัญญัติ คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 กำหนดถึงการคุ้มครองเด็ก ส่วนที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับโรงเรียนดังต่อไปนี้

(1) การปฏิบัติคุ้มครองเด็ก

กฎหมายกำหนดให้การปฏิบัติต่อเด็กไม่ว่ากรณีใด ให้คำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นสำคัญ และไม่มีทางเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม นอกจากนี้ ยังกำหนดให้ผู้ปกครองต้องให้การเลี้ยงดู อบรมสั่งสอน และพัฒนาเด็กตามสมควรโดยยึดขนบธรรมเนียมและวัฒนธรรมท้องถิ่น นอกจากนี้ กฎหมายยังบัญญัติถึงข้อห้ามการกระทำต่อเด็กไว้ด้วย

(2) การส่งเสริมความประพฤตินักเรียนและนักศึกษา

กฎหมายกำหนดให้โรงเรียนและสถานศึกษาต้องจัดให้มีระบบงานและกิจกรรมในการแนะแนว ให้คำปรึกษาและฝึกอบรมแก่นักเรียน นักศึกษาและผู้ปกครอง เพื่อการส่งเสริมความประพฤติที่เหมาะสม ความรับผิดชอบต่อสังคม และความปลอดภัยแก่นักเรียนและนักศึกษา และกำหนดให้นักเรียนและนักศึกษาต้องแต่งกายและต้องประพฤติตนตามระเบียบของโรงเรียน

รายละเอียดเพื่อการศึกษาความเข้าใจเพิ่มเติมมีอยู่ใน ภาคผนวก ข. กฎหมายคุ้มครองเด็ก

1.2 หลักการและวัตถุประสงค์

คู่มือปฏิบัติในการปกป้องคุ้มครองนักเรียนจัดทำขึ้นเพื่อเป็นแนวทางให้บุคลากรโรงเรียนทุกคนปฏิบัติเพื่อปกป้องคุ้มครองนักเรียนให้ปลอดภัยและอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม สามารถเติบโตและพัฒนาศักยภาพได้อย่างเต็มที่และได้รับการคุ้มครองให้ปราศจากการล่วงละเมิดใดๆ ซึ่งรวมถึงหน้าที่โดยเฉพาะการให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนนักเรียนที่ถูกล่วงละเมิดจนแน่ใจได้ว่านักเรียนสามารถปรับตัวและพฤติกรรมจนเข้าสู่สภาวะปกติได้

เพื่อเป็นหลักประกันว่า นักเรียนจะได้รับการส่งเสริมศักดิ์ศรี ปกป้องสิทธิที่พึงมีและรับการคุ้มครองจากการล่วงละเมิดต่างๆ ซึ่งอาจเกิดขึ้นได้ในโรงเรียน คู่มือปฏิบัติจึงมีวัตถุประสงค์ ดังต่อไปนี้

(1) เพื่อการส่งเสริมศักดิ์ศรี ปกป้องสิทธิ และป้องกันการล่วงละเมิดใดๆ อย่างสอดคล้องกับพระวรสารในด้านความรักและอิสรภาพ ข้อเรียกร้องของพระศาสนจักร ปณิธานและกฎบัตรสหประชาชาติ กฎหมายบ้านเมือง และจรรยาบรรณวิชาชีพตามกำหนดของคุรุสภา

(2) เพื่อให้เป็นข้อปฏิบัติที่บุคลากรโรงเรียนได้ศึกษาให้เข้าใจถ่องแท้ นำสู่การปฏิบัติต่อนักเรียนและระหว่างนักเรียนด้วยกันเองอย่างเหมาะสมกับวุฒิภาวะของแต่ละวัย

(3) เพื่อเป็นเงื่อนไขที่ชัดเจนให้เป็นที่รับทราบและเห็นชอบของบุคลากรโรงเรียนและผู้สมัครเข้าร่วมงานใหม่ของโรงเรียนทุกคน ทั้งเป็นผู้บริหาร ครู บุคลากรทางการศึกษา ผู้ปกครองและบุคลากรทั่วไป

(4) เพื่อกำหนดมาตรการและบุคลากรในการสังเกตเฝ้าระวังและแจ้งเหตุสงสัยถึงการล่วงละเมิดอย่างชัดเจนและเป็นแนวทางปฏิบัติบนพื้นฐานการเคารพสิทธิและการให้ความเป็นธรรมแก่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง รวมถึงการจัดให้มีการอบรมที่เหมาะสมแก่บุคลากรโรงเรียน

คู่มือปฏิบัติในการปกป้องคุ้มครองนักเรียนนี้ใช้กับ “บุคลากรโรงเรียนทุกคน” ซึ่งหมายความถึงแต่ไม่จำกัดแต่เฉพาะบุคคล ดังต่อไปนี้

- (1) ผู้รับใบอนุญาต คณะกรรมการบริหารโรงเรียน ผู้อำนวยการ รองและผู้ช่วยผู้อำนวยการ
- (2) บุคลากรที่รับค่าจ้างทุกคนในโรงเรียน ได้แก่ ครู ผู้ช่วยสอน พนักงานธุรการ เจ้าหน้าที่ฝ่ายปฏิบัติการ แม่ครัว แม่บ้าน นักการภารโรง
- (3) ผู้จัดกิจกรรมจากภายนอกในบางเวลา รวมถึง ที่ปรึกษา วิทยากรรับเชิญ ผู้เชี่ยวชาญรับเชิญ
- (4) ผู้ฝึกสอน อาสาสมัคร นิสิตนักศึกษาฝึกสอน
- (5) ผู้รับจ้าง รวมถึง ผู้รับเหมางานต่างๆ ผู้ที่มาค้าขายในโรงเรียน
- (6) ผู้ปกครอง ผู้ร่วมกิจกรรมของโรงเรียน

นักเรียนผู้ได้รับการปกป้องคุ้มครองตามคู่มือปฏิบัตินี้ นอกจากหมายถึง เด็ก ผู้เยาว์ เยาวชน ผู้รับการศึกษาจากโรงเรียนแล้ว ยังหมายความรวมถึงเด็กและผู้เยาว์ทุกคนที่โรงเรียน บุคลากรโรงเรียน และนักเรียนของโรงเรียน เข้าไปเกี่ยวข้องในการทำกิจกรรมของโรงเรียนด้วย

โรงเรียนได้จัดทำประกาศรับรองสิทธิและการปกป้องคุ้มครองของโรงเรียนเพื่อให้ทราบถึงข้อพึงปฏิบัติอันเป็นประกันและมาตรฐานการดูแลสูงสุดอย่างต่อเนื่อง และได้ตีตประกาศนี้ตามที่ต่างๆ ในบริเวณโรงเรียนที่บุคลากรโรงเรียนและบุคคลที่มาติดต่อ สามารถเห็นและอ่านได้ง่ายและจะนำไปปรับใช้ โรงเรียนจะปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงคำประกาศนี้ให้สอดคล้องกับสถานการณ์และกาลเวลาที่เปลี่ยนแปลงไปอยู่เสมอ ตัวอย่างคำประกาศมีอยู่ในภาคผนวก ค. คำประกาศรับรองสิทธิและการปกป้องคุ้มครองนักเรียน

2. การทำงานในการปกป้องคุ้มครองนักเรียน

บุคลากรโรงเรียนทุกคนจะต้องตระหนักและรับรู้ถึงหน้าที่ความรับผิดชอบของตน ในการให้ความสนับสนุนและความสำคัญต่อสวัสดิภาพและความปลอดภัยของนักเรียน อีกทั้ง หากมีเหตุการณ์หรือพฤติกรรมน่าสงสัยถึงการล่วงละเมิดต่อนักเรียน จะต้องรายงานเรื่องดังกล่าวต่อโรงเรียนทันที นอกจากนี้ บุคลากรโรงเรียนในทุกระดับ ต้องรู้ถึงบทบาทหน้าที่ของตนในการดำเนินการตามนโยบายปกป้องคุ้มครองนักเรียน เพื่อการกำกับ ติดตาม และดำเนินการตามนโยบายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

โรงเรียนจัดตั้งคณะกรรมการ และกำหนดบทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบในการปกป้องคุ้มครองนักเรียน ดังต่อไปนี้

2.1 การแต่งตั้งคณะกรรมการ

คณะกรรมการในการปกป้องและคุ้มครองนักเรียนประกอบด้วยสมาชิก ดังต่อไปนี้

1. รอง/ผู้ช่วยผู้อำนวยการ ผู้รับผิดชอบด้านสวัสดิภาพของนักเรียน เป็นหัวหน้าคณะกรรมการ
2. ครูหัวหน้าแนะแนว เป็นเลขานุการคณะกรรมการ
3. ครูหัวหน้าช่วงชั้นอนุบาล
4. ครูหัวหน้าช่วงชั้นประถม
5. ครูหัวหน้าช่วงชั้นมัธยม
6. ครูจิตตาศัลยแพทย์
7. ครูพยาบาล
8. ผู้แทนผู้ปกครอง
9. ผู้เชี่ยวชาญจากภายนอก (ถ้ามี)

คณะกรรมการขึ้นตรงและรายงานต่อผู้อำนวยการโรงเรียนในภาระหน้าที่เกี่ยวกับการกำกับ ติดตาม และดำเนินการเรื่องการปกป้องคุ้มครองนักเรียน

2.2 บทบาท หน้าที่และความรับผิดชอบของคณะกรรมการ

บทบาท หน้าที่และความรับผิดชอบของคณะกรรมการ มีดังต่อไปนี้

1. เป็นหน่วยงานหลักที่รับผิดชอบและให้การสนับสนุนการปกป้องคุ้มครองนักเรียน รวมถึงมาตรการส่งเสริมความปลอดภัย ผลักดันและแก้ไขปัญหาการล่วงละเมิด โดยมีแผนงาน ผู้รับผิดชอบ และการติดตามตรวจสอบ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด
2. ริเริ่ม พัฒนา และดำเนินการตามมาตรการปกป้องคุ้มครองนักเรียน
3. กำกับ ดูแลและควบคุมการดำเนินการหากเกิดการล่วงละเมิด รวมถึงการสรรหาและว่าจ้างบุคลากรให้ความรู้และฝึกอบรม ให้เป็นไปตามนโยบายและคู่มือปฏิบัติงานนี้

4. สํารวจ เฝ้าระวัง และติดตาม เมื่อมีเหตุอันสงสัย หรือมีเหตุในการลวงละเมิดนักเรียน เพื่อสนับสนุนดูแลและพัฒนาักเรียนที่ได้รับหรืออาจได้รับผลกระทบ เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและทัศนคติอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง

5. จัดการประชุมคณะทำงานอย่างน้อยภาคการศึกษาละ 2 ครั้ง จัดทำรายงานสรุปต่อผู้อำนวยการโรงเรียนเกี่ยวกับการปกป้องคุ้มครองักเรียน พร้อมทั้งให้ข้อมูลต่างๆ การอบรม การจัดสรรงบประมาณ และการวางระบบที่เกี่ยวข้องกับการปกป้องคุ้มครองสวัสดิภาพักเรียน

6. จัดเก็บ วางระบบการเก็บรักษา และบริหารจัดการรายงาน แฟ้มข้อมูลและเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการลวงละเมิดักเรียน

7. จัดการประชุมรายปีเกี่ยวกับสวัสดิภาพของักเรียน การรับฟังความเห็นของผู้ปกครอง และการวางแผนพัฒนาประจำปีเกี่ยวกับแนวทางการปกป้องคุ้มครองักเรียน เสนอต่อผู้อำนวยการโรงเรียน เพื่อเสนอขออนุมัติต่อคณะกรรมการบริหารโรงเรียนต่อไป

2.3 การมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง

การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองจะดำเนินการร่วมกับสมาคมผู้ปกครองและสมาคมนี้ถือว่าเป็นอีกองค์กรหนึ่งที่มีบทบาทหน้าที่สำคัญเป็นอย่างยิ่งในการสนับสนุน ช่วยเหลือ และส่งเสริมการปฏิบัติตามนโยบาย อีกทั้งให้ความตระหนักรู้แก่สังคม

คณะทำงานจะต้องมีการทำแบบสำรวจและเปิดการอบรมให้แก่ผู้ปกครอง นอกจากนี้ สมาคมผู้ปกครองและครูยังต้องส่งตัวแทนเพื่อเข้าร่วมประชุมคณะทำงาน และเข้าร่วมการประชุมแบบกลุ่มย่อย (Focus Group) ที่โรงเรียนจัดขึ้นเป็นประจำด้วย

2.4 การสรรหาหรือการว่าจ้างบุคลากรโรงเรียน

กระบวนการสรรหาหรือการว่าจ้างบุคลากรโรงเรียนทุกตำแหน่งนั้น ถือเป็นกระบวนการกลั่นกรองในขั้นต้นเรื่องนโยบายการปกป้องคุ้มครองักเรียน โรงเรียนจึงตระหนักและให้ความสำคัญในเรื่องการดำเนินการคัดกรองบุคลากรที่จะเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของโรงเรียน โดยเริ่มตั้งแต่กระบวนการสรรหาและว่าจ้าง ตรวจสอบ และเก็บข้อมูลที่เพียงพอเพื่อให้โรงเรียนมีบุคลากรที่มีคุณภาพ โดยโรงเรียนจะดำเนินการดังต่อไปนี้

1. โรงเรียนจะค้นหาและตรวจสอบข้อมูลจากสารบบของโรงเรียนทั่วประเทศ ในกรณีที่เป็นบุคลากรต่างชาติ ให้รวมถึงประเทศอื่นๆ ที่บุคลากรคนนั้นเคยทำงานด้วย

2. การอ้างอิงบุคคลของบุคลากรนั้น ประกอบด้วยบุคคลอ้างอิง 2 คน ซึ่งหนึ่งในสองคนนั้นจะต้องเป็นนายจ้างปัจจุบันของบุคคลนั้น หรือหากเป็นผู้สำเร็จการศึกษาใหม่ หนึ่งในคนนั้นต้องเป็นอาจารย์ประจำของสถาบันการศึกษาที่บุคคลนั้นสำเร็จการศึกษา

3. หากบุคคลนั้นเคยทำงานมามากกว่า 2 โรงเรียน ในช่วงระยะเวลา 5 ปี บุคคลนั้นจะต้องแจ้งหมายเลขโทรศัพท์ของโรงเรียนที่เป็นนายจ้างก่อนหน้าให้แก่โรงเรียนด้วย เพื่อที่โรงเรียนจะตรวจสอบถึงสาเหตุที่บุคคลนั้นลาออก และประเมินว่าสาเหตุนั้นเป็นเรื่องที่อาจเกี่ยวกับความปลอดภัยของักเรียนหรือไม่

4. บุคลากรโรงเรียนที่เข้ามาใหม่จำเป็นต้องอ่านและลงลายมือชื่อเพื่อยืนยันว่าตนได้อ่าน ทำความเข้าใจและตกลงปฏิบัติตามนโยบายเรื่องการปกป้องคุ้มครองนักเรียนและการประพฤติปฏิบัติต่อนักเรียนอย่างเคร่งครัด

2.5 การอบรมและให้ความรู้ในการคุ้มครองนักเรียน

คณะกรรมการในการปกป้องคุ้มครองนักเรียน จะต้องดำเนินการให้มีการอบรมให้ความรู้ในการปกป้องคุ้มครองนักเรียน รวมถึงดำเนินการต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. กำหนดให้มีระเบียบวาระเรื่องการปกป้องคุ้มครองนักเรียนเมื่อมีการจัดอบรมหรือการประชุมของบุคลากรโรงเรียนอยู่เสมอ
2. จัดอบรมบุคลากรโรงเรียนทุกคนเรื่องการปกป้องคุ้มครองนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ โดยถือว่าการอบรมนั้นเป็นภาคบังคับ
3. จัดอบรมเรื่องการปกป้องคุ้มครองนักเรียนบุคลากรใหม่ของโรงเรียน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการแนะนำโรงเรียน
4. จัดเก็บข้อมูลและเอกสารการอบรมต่างๆ อันเกี่ยวกับการคุ้มครองนักเรียน
5. กำหนดไว้ในกฎเกณฑ์ข้อบังคับทั่วไปของบุคลากรโรงเรียนเกี่ยวกับความประพฤติและข้อพึงปฏิบัติของบุคลากรให้สามารถค้นหาได้ง่ายจากคู่มือบุคลากรโรงเรียน
6. เมื่อเริ่มปีการศึกษา จะต้องแจ้งข้อมูล กฎระเบียบข้อบังคับและขั้นตอนการดำเนินการต่างๆ เกี่ยวกับการคุ้มครองนักเรียน ให้แก่บุคลากรโรงเรียน
7. สมาชิกของคณะกรรมการปกป้องคุ้มครองนักเรียนจะต้องเข้ารับการอบรมและการศึกษาข้อมูลใหม่ๆ อยู่เสมอจากหน่วยงานหรือองค์กรที่เกี่ยวข้อง เพื่อพัฒนาทักษะและองค์ความรู้ที่ดีและทันสมัยอยู่เสมอ

3. ข้อกำหนดในการปฏิบัติต่อนักเรียนด้วยจรรยาบรรณวิชาชีพ (Professional Code of Conduct)

เพื่อให้โรงเรียนเป็นสถานที่ที่ปลอดภัยสำหรับนักเรียนทุกคน บนพื้นฐานของการเคารพในสิทธิและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของทุกคน การปฏิบัติต่อนักเรียนจึงต้องเป็นไปในแนวทางที่เหมาะสม บุคลากรโรงเรียนไม่ว่าจะได้รับค่าตอบแทนหรือไม่ก็ตาม มีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามแนวทางการปฏิบัติต่อนักเรียนฉบับนี้อย่างเคร่งครัด

3.1 แนวทางการปฏิบัติทั่วไป

บุคลากรโรงเรียนต้องปฏิบัติต่อนักเรียนด้วยจรรยาบรรณวิชาชีพ บนพื้นฐานของการเคารพให้เกียรติและความเสมอภาค โดยมุ่งหมายให้นักเรียนเกิดการพัฒนาและการเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญ แนวทางการปฏิบัติทั่วไปมีดังต่อไปนี้

1. ปฏิบัติต่อนักเรียนอย่างมีอาชีพ มีจรรยาบรรณและด้วยความเคารพและให้เกียรติ
2. ปฏิบัติต่อนักเรียนด้วยความเสมอภาคเท่าเทียมกัน โดยไม่เลือกปฏิบัติ โดยไม่คำนึงถึง เพศ อายุ เชื้อชาติ สัญชาติ ศาสนา และสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว
3. ใช้ความรักเมตตาในการปฏิบัติต่อนักเรียน และไม่ใช้ความรุนแรงทุกประเภทไม่ว่าด้วยวาจาหรือด้วยการกระทำ โดยเฉพาะในการลงโทษนักเรียน
4. รักษาสถานภาพครูอย่างชัดเจน และไม่ติดต่อสัมพันธ์กับนักเรียนทางสื่อสังคมออนไลน์ เช่น ชมภาพยนตร์ เทียบเท่าด้วยกัน
5. ชมเชย เสริมแรง และให้กำลังใจ และไม่ใช้วาจาในเชิงเสียดสี ดุหมั่น ล้อเลียน หมิ่นประมาทนักเรียน
6. ต้องช่วยเฝ้าระวังและปกป้องนักเรียนด้วยการรายงานผู้รับผิดชอบโดยพลัน หากพบเห็นหรือรับรู้การล่วงละเมิดใดๆ
7. ไม่ดื่มเครื่องดื่มหรืออาหารที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ในขณะที่ปฏิบัติงานอยู่ หรืออยู่ในเวลาทำงาน
8. ไม่คุกคาม ทะเลาะวิวาท หรือข่มขู่บุคคลอื่นภายในบริเวณโรงเรียน
9. ไม่ใช้สถานะบุคลากรโรงเรียนเพื่อแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัว หรือก่อให้เกิดความเสียหายทางชื่อเสียงของโรงเรียน หรือของตนเองอันส่งผลต่อชื่อเสียงของโรงเรียน
10. ไม่แสดงความอับเป็นเท็จ หรือทำให้ผู้อื่นสำคัญผิดในตำแหน่ง คุณสมบัติ หรือประสบการณ์ของตน

ทั้งนี้ บุคลากรโรงเรียนจะต้องคำนึงถึงจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนเป็นหลัก และยกระดับมาตรฐานความประพฤติของตนเองให้ดีขึ้นอยู่เสมอ โดยไม่นำความคิดเห็นและอารมณ์ที่ไม่สร้างสรรค์เป็นบ่วงเข้ามาเกี่ยวข้องในการปฏิบัติหน้าที่ ในกรณีที่มีข้อสงสัยว่า การปฏิบัติต่อนักเรียนลักษณะใดถือเป็นการปฏิบัติที่เหมาะสมหรือไม่ ให้ขอคำปรึกษาจากคณะทำงานในการปกป้องคุ้มครองนักเรียน เพื่อหาข้อสรุปก่อนที่จะปฏิบัติต่อนักเรียนในลักษณะดังกล่าว

3.2 การปฏิบัติด้านความปลอดภัย

บุคลากรโรงเรียนต้องคำนึงถึงความปลอดภัยและสวัสดิภาพของนักเรียนเป็นอันดับแรก และต้องปฏิบัติดังต่อไปนี้

1. ศึกษาและทำความเข้าใจในขั้นตอนและข้อตกลงเรื่องความปลอดภัยในสวัสดิภาพของนักเรียน และเป็นแบบอย่างในการปฏิบัติ และริเริ่มเสนอแนะในการปรับปรุงอยู่เสมอ
2. ต้องรักษาความลับ และความเป็นส่วนตัวของนักเรียนเว้นแต่จำเป็นต้องเปิดเผยต่อบุคคลที่เกี่ยวข้องในกรณีเป็นที่สงสัยว่านักเรียนตกอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่ปลอดภัยในสวัสดิภาพ
3. เผื่อระวังสอดส่องและช่วยกันสังเกตบุคคลภายนอกที่มีพฤติกรรมน่าสงสัย หากพบบุคคลเช่นว่านั้น จะต้องแจ้งพนักงานรักษาความปลอดภัยให้ตรวจสอบ
4. แจ้งบุคคลผู้รับผิดชอบโดยเร็ว ในกรณีบุคลากรโรงเรียนผู้ใดมีข้อสงสัยว่านักเรียนไม่มีความปลอดภัยในสวัสดิภาพ หรือได้รับการปฏิบัติที่ผิด ที่เสี่ยงต่อความปลอดภัย
5. ไม่นัดพบนักเรียนในสถานที่อื่นนอกจากโรงเรียน รวมถึงการนัดเรียนพิเศษ โดยมีได้รับอนุมัติอย่างชัดแจ้งจากโรงเรียนและมีเหตุอันสมควร
6. ไม่ใช้สิ่งอำนวยความสะดวก หรือเครื่องมือเครื่องใช้ที่มีไว้สำหรับนักเรียนไปในทางที่อาจส่งผลกระทบต่อสวัสดิภาพของนักเรียน อาทิ ห้อยน้ำสำหรับนักเรียน หรือห้อยแต่งตัวสำหรับนักเรียน เป็นต้น

3.3 พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

พฤติกรรมทางเพศของบุคลากรโรงเรียนกับนักเรียน เป็นสิ่งไม่เหมาะสมและผิดกฎหมาย บุคลากรโรงเรียนจึงต้องปกป้องคุ้มครองนักเรียนจากพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมทางเพศใดๆ และต้องปฏิบัติตน ดังนี้

1. ไม่ปฏิบัติสิ่งใดๆ ไม่เหมาะสมทางเพศต่อนักเรียน แม้ว่าการปฏิบัตินั้นอาจจะผิดกฎหมายหรือไม่ก็ตาม โดยคำนึงถึงความเหมาะสมเกี่ยวกับอายุ เพศ
2. ไม่อยู่ในที่ลับตาผู้อื่นกับนักเรียนตามลำพัง เว้นแต่ในกรณีจำเป็น เช่น การสอบสัมภาษณ์ ทั้งนี้ การอยู่ตามลำพังดังกล่าวจะต้องอยู่ในสถานที่ที่สามารถมองเห็นจากภายนอกได้ง่าย
3. ไม่ใช้วาจาที่ไม่เหมาะสมในเชิงอนาจาร หรือทำให้นักเรียนรู้สึกอับอาย หรือส่งไปในทางเพศสัมพันธ์
4. ไม่ปฏิบัติต่อนักเรียนโดยมีเจตนาชอนเร้นหรือโดยชัดแจ้ง อันสื่อถึงเจตนาที่ไม่สมควรทางเพศ เช่น การประพัตินเชิงขู้สาวไม่ว่าจะอยู่ภายในบริเวณโรงเรียนหรือไม่ก็ตาม
5. ในกรณีที่พบเห็นว่า บุคลากรโรงเรียนคนใดมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมทางเพศ จะต้องแจ้งคณะกรรมการในทันที

3.4 การสัมผัสทางกายภาพ

บุคลากรโรงเรียนต้องหลีกเลี่ยงการสัมผัสทางกายภาพด้วยวิธีใดๆ ซึ่งอาจก่อให้เกิดความเข้าใจผิดต่อผู้พบเห็น ไม่อยู่กับนักเรียนสองต่อสองในที่ลับตา ไม่ถูกเนื้อต้องตัว หยอกล้อ หรือเจตนาทำร้ายร่างกาย เว้นแต่

เป็นไปเพื่อการเรียนการสอนตามหน้าที่ เช่น กิจกรรมกีฬา ดนตรี ทั้งนี้ต้องทำเท่าที่จำเป็นเพื่อการพัฒนาทักษะ และต้องใช้ความระมัดระวังตามหน้าที่จรรยาบรรณวิชาชีพ

ในกรณีที่จำเป็นต้องมีการสัมผัสทางกายเกิดขึ้น บุคลากรโรงเรียนรายดังกล่าวจะต้องปฏิบัติ ดังนี้

1. จะต้องคิดไตร่ตรองถึงเหตุจำเป็นในการสัมผัสเช่นนั้นอย่างมีอาชีพในฐานะครูกับศิษย์
2. จะต้องมีความอธิบายถึงความจำเป็นดังกล่าวได้
3. จะต้องใช้ความระมัดระวังอย่างสูงสุดมิให้เป็นการกระทำอันน่าจารต่อนักเรียน
4. การสัมผัสดังกล่าวจะต้องเป็นไปเท่าที่จำเป็นและกระทำด้วยความอ่อนโยนโดยคำนึงถึงสภาพร่างกายและจิตใจของนักเรียนเป็นสำคัญ

3.5 การปฏิบัติผ่านสื่อออนไลน์ (Social Media & Online Contact)

แม้ว่าโรงเรียนให้การสนับสนุนการใช้สื่อออนไลน์ในฐานะเครื่องมือแห่งการเรียนรู้ แต่การติดต่อสื่อสารผ่านสื่อออนไลน์ส่วนตัวอาจก่อให้เกิดความสับสนและความไม่เหมาะสมระหว่างนักเรียนและบุคลากรโรงเรียนได้ ดังนั้น บุคลากรโรงเรียนจึงต้องนำแนวทางการประพฤติปฏิบัติข้างต้นมาใช้ในการปฏิบัติใดๆ ที่ดำเนินผ่านสื่อออนไลน์ด้วย และติดต่อกับนักเรียนผ่านสื่อออนไลน์ เพื่อสนับสนุนการเรียนในโรงเรียนและกิจกรรมของโรงเรียนเท่านั้น

บุคลากรโรงเรียนต้องทำให้แน่ใจว่า นักเรียนจะไม่สามารถเข้าถึงสื่อออนไลน์ส่วนตัวของตนได้ โดยแยกสื่อออนไลน์สำหรับการเรียนการสอนออกจากเรื่องส่วนตัวอย่างชัดเจน

บุคลากรโรงเรียนตระหนักว่า คู่มือปฏิบัติไม่สามารถเขียนแยกแยะข้อควรปฏิบัติและข้อห้ามที่ครอบคลุมในทุกกรณีได้ เพียงแต่วางแนวทางและความคาดหวังขั้นต่ำไว้ บุคลากรโรงเรียนจึงต้องใช้ดุลยพินิจด้วยจรรยาบรรณวิชาชีพในการกำหนดพฤติกรรมของตนเอง ทั้งนี้ ก่อนเริ่มปีการศึกษา หรือก่อนเริ่มเข้าทำงานใหม่กับโรงเรียน บุคลากรโรงเรียนทุกคนต้องลงนามเพื่อรับรองคำสัญญาในการปฏิบัติต่อนักเรียนตามเอกสารในภาคผนวก ง. คำสัญญาของบุคลากรโรงเรียนในการปฏิบัติต่อนักเรียน

4. การล่วงละเมิดเด็ก (Child Abuse)

บุคลากรของโรงเรียนมีหน้าที่ในการปกป้องคุ้มครองนักเรียนทุกคน และปฏิบัติตนให้รับผิดชอบต่อนักเรียนที่อาจมีความเสี่ยงที่จะเผชิญปัญหาการถูกล่วงละเมิด บุคลากรโรงเรียนทุกท่านต้องแจ้งคณะทำงานเพื่อให้ทราบ และคณะทำงานจะดำเนินการจัดการปกป้องนักเรียน รวมถึงดำเนินคดีตามกฎหมาย บุคลากรโรงเรียนจึงต้องมีความเข้าใจเป็นอย่างดีถึงประเภทและความหมายของการล่วงละเมิด และร่องรอยของการถูกล่วงละเมิด เพื่อปฏิบัติหน้าที่ในการเฝ้าระวัง ปกป้อง และคุ้มครองนักเรียนได้อย่างเต็มความสามารถและทันท่วงที

4.1 ประเภทและความหมายของการล่วงละเมิดเด็ก

การล่วงละเมิดแบ่งออกได้เป็น 4 ประเภท แต่ละประเภทมีความหมายเชิงพฤติกรรม และร่องรอยของการถูกล่วงละเมิด ดังต่อไปนี้

(1) **การล่วงละเมิดทางร่างกาย** หมายถึง การทำให้เกิดอันตราย หรือทำให้เสี่ยงที่จะเกิดอันตรายต่อร่างกายหรืออาจถึงแก่ชีวิตของเด็ก จากการกระทำหรือละเลยที่จะกระทำทั้งที่อยู่ในวิสัยที่พึงกระทำได้ อาจเกิดขึ้นครั้งเดียวหรือเกิดขึ้นซ้ำๆ โดยการกระทำดังกล่าวอาจเกิดจากการใช้ความรุนแรงหรือการพยายามให้เกิดความเจ็บปวด บาดเจ็บ หรือเป็นอันตรายต่างๆ หรือโดยบุคคลที่กระทำอยู่ในสถานะที่มีกำลังเหนือกว่า หรือมีอำนาจเหนือกว่าด้วยเหตุปัจจัยใดๆ ก็ตาม การกระทำดังกล่าว เช่น

- การทำให้บาดเจ็บที่เกิดจากการทำให้เจ็บด้วยการตี ตบ ตะ แหยง ช่วน ดึงผม กระแทบ และการใช้ของแข็ง หรือของมีคมทำร้าย
- การสอนและลงโทษด้วยความรุนแรงทุกประเภท
- การประพฤติใดๆ ที่อาจทำให้เด็กเกิดแผล รอยไหม้ รอยต่างๆ ตามร่างกาย หรืออาจถึงแก่ชีวิต
- การก่อให้เกิดความเสี่ยงภัยทางด้านร่างกาย
- การบังคับใช้แรงงานหนักเกินกำลัง รวมทั้งการให้นักเรียนดื่มของมึนเมา สูบบุหรี่ หรือเสพยาเสพติด

ร่องรอยของการถูกล่วงละเมิดทางร่างกาย

- แผลฟกช้ำและรอยเนื้องายาวบนส่วนต่างๆ ของร่างกายที่ไม่สามารถอธิบายได้
- สีของแผลฟกช้ำที่แตกต่างกัน (แผลเก่า แผลใหม่)
- การบาดเจ็บที่แสดงถึงรูปร่างของสิ่งที่ใช้ เช่น สายไฟ เข็มขัด หัวเข็มขัด ไม้ตีเทนนิส มือ
- การบาดเจ็บที่ปรากฏเป็นประจำ
- รอยไหม้ที่อธิบายไม่ได้ โดยเฉพาะที่ฝ่าเท้า ฝ่ามือ แผ่นหลังหรือบนท้าย
- รอยไหม้ที่มีรูปร่างจากการใช้ หัวเตาไฟฟ้า เตาเรือดหรือบุหรี่

- รอยเชือกตามแขน ขา คอหรือลำตัว
- การบาดเจ็บที่ขัดกับข้อมูลที่ได้จากบาดแผล
- ความร้อนจากการถูกจับกดในน้ำร้อน
- เด็กไม่แสดงอารมณ์เมื่อเจ็บปวด
- เด็กหวาดระแวงเมื่ออยู่ใกล้กับใครบางคนมากๆ
- เด็กที่ใส่เสื้อผ้าที่ปกปิดร่างกายอย่างมิดชิดตลอดเวลา
- เด็กแสดงพฤติกรรมที่รุนแรงเกินกว่าสถานการณ์ อาจก้าวร้าว เชื่องซึม หรือเขินอาย

(2) **การล่วงละเมิดทางจิตใจ** หมายถึง การตอบสนองต่ออารมณ์ของเด็กอย่างไม่เหมาะสม ซึ่งส่งผลทำให้เกิดผลเสียร้ายแรงและต่อเนื่องต่อพัฒนาการทางอารมณ์ของเด็ก นอกจากนี้ ยังมีการกระทำบางอย่างที่ก่อให้เกิดอันตราย หรือมีโอกาสอย่างสูงที่จะก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพ หรือพัฒนาการของเด็กทางด้านร่างกาย จิตใจ จิตวิญญาณ ศีลธรรม และสังคม เช่น

- การด่าว่าด้วยคำหยาบคาย การดูถูก ถากถาง เยาะเย้ยด้วยวาจา และสาบคาย
- การขู่ การทำให้อับอายหรือให้อาย การแสดงความรังเกียจ เจ็บแค้น และสร้างความโดดเดี่ยวไม่ให้ผู้อื่นคบหรือยอมรับ ปล่อยให้ถูกรังเกียจ การกักขัง หน่วงเหนี่ยว
- การทำให้เด็กรู้สึกไร้ค่าหรือไม่มีใครรัก ไม่ดีพอ หรือจะมีค่าต่อเมื่อเด็กทำตามความต้องการของคนอื่น
- การสั่งให้เด็กเจียม หรือหัวเราะเยาะสิ่งที่เด็กพูดหรือลักษณะที่เด็กสื่อสาร โดยการไม่ให้เด็กมีโอกาสแสดงความคิดเห็น
- การตั้งความคาดหวังที่ไม่สมกับวัยหรือพัฒนาการของเด็ก เช่น การปฏิบัติต่อกันเกินความสามารถทางพัฒนาการของเด็ก ตลอดจนการปกป้องเด็กมากเกินไปและการจำกัดความอยากรู้อยากเห็น และการเรียนรู้หรือขีดขวางเด็กไม่ให้มีส่วนร่วมในการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมตามปกติ
- การทารุณจิตใจในบางระดับที่เกี่ยวข้องกับการกระทำที่โหดร้ายต่อเด็กในทุกประเภท แม้ว่าเกิดขึ้นเพียงเหตุการณ์เดียวก็ตาม

ร่องรอยของการถูกล่วงละเมิดทางจิตใจ

- การทารุณทางจิตใจจนเป็นเหตุให้เด็กมีพฤติกรรมเปลี่ยนไป
- เด็กไม่ใส่ใจสิ่งที่ทำหรือสิ่งที่เกิดขึ้นต่อพวกเขา ที่เรียกว่าพฤติกรรมตามสิ่งเร้าในด้านลบ
- เด็กพยายามทำให้คนอื่นเกลียด ซึ่งเรียกว่าพฤติกรรมการแยกตัวโดดเดี่ยว
- เด็กที่จะถูกทารุณทางจิตใจอาจสร้างพฤติกรรมในการรับความเสี่ยง เช่น การลักขโมย การกลั่นแกล้งและการหนีออกจากบ้าน

- การทำร้ายตัวเองหรือความผิดปกติด้านการกิน
- การขาดทักษะทางการเข้าสังคม
- การตีตัวออกห่างจากพ่อแม่หรือเพื่อน

(3) **การล่วงละเมิดทางเพศ** หมายถึง การเข้าไปเกี่ยวข้องกับเด็กหรือปล่อยให้เด็กทำกิจกรรมทางเพศ ซึ่งเด็กไม่สามารถเข้าใจได้เต็มที่ หรือไม่สามารถให้ความยินยอม หรือเด็กอยู่ในฐานะที่ยังไม่พร้อมทางด้านพัฒนาการที่จะให้คำยินยอมได้ หรือเป็นกิจกรรมที่ขัดต่อกฎหมายหรือความเชื่อในสังคม การทารุณกรรมทางเพศ ซึ่งผู้กระทำมีอายุมากกว่าหรืออยู่ในสถานะมีความรับผิดชอบมีอำนาจเหนือเด็ก หรือได้รับความไว้วางใจจากเด็ก การล่วงละเมิดทางเพศไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะจากผู้ชายที่เป็นผู้ใหญ่เท่านั้น ผู้หญิงก็กระทำการทารุณกรรมทางเพศได้ และเด็กก็สามารถกระทำต่อเด็กคนอื่นได้เช่นเดียวกัน การกระทำดังกล่าว เช่น

- การกระทำอนาจาร การใช้คำพูดแหะโลม การใช้สายตา คำพูดและท่าทีสื่อเจตนาล่วงเกินทางเพศ การกอดจูบคอดำ การอวดอวัยวะเพศ การเผยแพร่สื่อลามก การแตะต้องเนื้อตัวเสียดสีร่างกาย ไปจนกระทั่งข่มขืน
- การสัมผัสร่างกาย รวมถึงการล่วงละเมิด เช่น การข่มขืนกระทำชำเราหรือการใช้ปากกับอวัยวะเพศ หรือ การกระทำโดยไม่สอดใส่อวัยวะเพศ เช่น การสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง การจูบ การลูบและสัมผัสบนอกเสื้อผ้าว
- นอกจากนี้ยังอาจรวมถึงการทำโดยไม่มีสัมผัส เช่น ให้เด็กดูหรือร่วมในการทำภาพเกี่ยวกับเรื่องทางเพศ ดูกิจกรรมทางเพศ ส่งเสริมให้เด็กมีพฤติกรรมทางด้านเพศในลักษณะที่ไม่เหมาะสมหรือแต่งตัวให้เด็กเพื่อเตรียมกระทำทารุณ

ร่องรอยของการถูกละเมิดทางเพศ

- การรับรู้เรื่องเพศ พฤติกรรมหรือการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมกับช่วงวัย
- รูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่ผิดปกติ
- หลักฐานการบาดเจ็บทางร่างกายหรือการมีเลือดออกบริเวณปากอวัยวะเพศหรือทวารหนัก
- การเดินหรือนั่งลำบาก
- การไม่ยอมเปลี่ยนชุดพละ การหวาดกลัวห้องน้ำ
- เด็กหนีออกจากบ้านและไม่มีมูลเหตุที่เจาะจง
- การไม่ชอบอยู่กับคนอื่นตามลำพัง
- การตั้งครรภ์ โดยเฉพาะในช่วงอายุน้อย

(4) **การปล่อยปละละเลย** หมายถึง การบกพร่องในการจัดหาสิ่งจำเป็นสำหรับพัฒนาการของเด็กในทุกๆ ด้านตั้งแต่สุขภาพ การศึกษา พัฒนาการทางอารมณ์ โภชนาการ ที่อยู่อาศัย สภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย

ในบริบทที่ครอบครัว หรือผู้ดูแลมีความสามารถที่จะจัดหาได้ตามสมควร จนอาจทำให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของเด็ก หรืออาจเกิดอันตรายต่อพัฒนาการทางร่างกาย หรือจิตใจ ศีลธรรมหรือทางสังคม รวมถึงความบกพร่องในการดูแลและปกป้องจากภัยอันตรายต่างๆ อย่างเหมาะสม พฤติกรรมหรือการกระทำที่แสดงให้เห็นว่าเด็กถูกละเลยพลละเลย เช่น

- พ่อแม่หรือคนดูแลไม่จัดหาอาหาร เสื้อผ้าและที่พักที่เหมาะสมให้ รวมถึงการไล่ออกจากบ้าน ไม่ได้ปกป้องเด็กจากภัยหรืออันตรายทาง ร่างกายและจิตใจ ไม่ได้ให้การดูแลที่เหมาะสม รวมถึงการใช้คนดูแลที่ขาดคุณสมบัติหรือทักษะ หรือการไม่จัดให้มีการดูแลหรือรักษาทางการแพทย์ที่เหมาะสม
- การไม่สนองตอบต่อความต้องการทางร่างกายหรือจิตใจขั้นพื้นฐานของเด็ก
- การขาดวุฒิภาวะในการเป็นผู้ปกครอง เช่น การทิ้งเด็กไว้ที่บ้านโดยไม่มีการดูแลเป็นระยะเวลานาน

ร่องรอยของการถูกละเลยพลละเลย

- เด็กไม่ได้อาบน้ำ หรือหิว
- เด็กไม่ยอมกลับบ้าน
- พ่อแม่ไม่ใส่ใจผลการเรียนของเด็ก
- พ่อแม่ไม่ตอบรับการติดต่อจากโรงเรียนหลายครั้ง
- พ่อแม่หรือผู้ปกครองตามกฎหมายไม่อยู่เป็นประจำ
- ไม่สามารถติดต่อพ่อแม่หรือผู้ปกครองได้ เมื่อเกิดเหตุฉุกเฉิน

4.2 การล่วงละเมิดระหว่างนักเรียนด้วยกัน

หากบุคลากรโรงเรียนพบเห็น หรือทราบถึงการล่วงละเมิดระหว่างนักเรียนด้วยกัน บุคลากรท่านนั้นมีหน้าที่แจ้งคณะทำงานเพื่อดำเนินการจัดการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น โดยคำนึงถึงความเหมาะสมและความจำเป็นในการเปิดเผยข้อมูลเพื่อไม่ให้กระทบต่อความเป็นส่วนตัวของนักเรียน และในกรณีที่บุคลากรเห็นว่า นักเรียนกำลังประพฤติผิดต่อนักเรียนอีกคน บุคลากรคนนั้นมีหน้าที่ยุติการกระทำดังกล่าวด้วยความระมัดระวัง ด้วยความเคารพทั้งสองฝ่าย ในกรณีที่นักเรียนได้รับบาดเจ็บ ให้พานักเรียนไปส่งโรงพยาบาล หรือหากไม่ควรเคลื่อนย้ายตัวนักเรียน ให้แจ้งโรงพยาบาลในทันที

4.3 หน้าที่ของบุคลากรโรงเรียน

บุคลากรโรงเรียนทุกคนมีหน้าที่สังเกต ฝ้าระวัง และป้องกันไม่ให้เกิดการล่วงละเมิดนักเรียนทั้งในและนอกโรงเรียน เมื่อพบเหตุสงสัยว่ามี การล่วงละเมิด หรือพบร่องรอยการถูกล่วงละเมิด ต้องดำเนินการ ดังนี้

(1) กรณีทั่วไปที่ไม่ก่อให้เกิดอันตรายแก่นักเรียนในทันที

บุคลากรโรงเรียนผู้พบเห็นกรณีนี้ ควรสังเกตพฤติกรรมและเหตุการณ์ต่างๆ ที่เป็นเครื่องบ่งชี้ถึงการล่วงละเมิดเด็ก หากแน่ใจว่ายังไม่มีเหตุให้เกิดอันตรายแก่เด็กนักเรียนในขณะนั้น บุคลากรโรงเรียนท่านนั้นต้องแจ้งเหตุการณ์นั้นพร้อมรายละเอียดต่อคณะทำงานในการปกป้องคุ้มครองนักเรียนหรือผู้อำนวยการในทันที

(2) กรณีร้ายแรงที่อาจเกิดอันตรายกับนักเรียน รวมถึงการทำร้ายตัวเอง

บุคลากรโรงเรียนผู้พบเห็นกรณีนี้ ควรปฏิบัติดังต่อไปนี้

1. หาความช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญที่อยู่ใกล้ที่สุดโดยเร็ว เพื่อป้องกันอันตรายเบื้องต้น
2. ถ้าจำเป็นต่อความปลอดภัยของนักเรียน ให้เข้าไปพูดคุยกับนักเรียนแสดงความเห็นอกเห็นใจ รับฟังอย่างตั้งใจ และไม่ตัดสิน
3. ชักชวนและนำนักเรียนไปส่งต่อให้แก่ครูพยาบาล หรือผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาของโรงเรียน
4. รายงานเหตุการณ์ต่อคณะทำงานในการปกป้องคุ้มครองนักเรียนในทันที

บุคลากรโรงเรียนต้องเก็บรักษาไว้เป็นความลับซึ่งข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่ต้องสงสัยเกี่ยวกับการล่วงละเมิดเด็ก และต้องไม่เปิดเผยข้อมูลนั้นแก่สาธารณะผ่านสื่อใดๆ หรือผ่านทางสื่อเทคโนโลยีทุกประเภท การฝ่าฝืนอาจถูกดำเนินการตามกฎหมาย

5. ขั้นตอนในการแจ้งเหตุสงสัยและดำเนินการเมื่อมีการล่วงละเมิดต่อนักเรียน

ขั้นตอนการแจ้งเหตุ กระบวนการพิจารณาการตัดสินใจและการดำเนินการ เมื่อเกิดเหตุการณ์อันเกี่ยวกับการล่วงละเมิดต่อนักเรียน หรือในกรณีที่มีเหตุสงสัยเรื่องการประพฤติที่ไม่เหมาะสมกับนักเรียนของโรงเรียน มีดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. เมื่อพบเห็นเหตุการณ์เกี่ยวกับการล่วงละเมิด หรือเมื่อมีพฤติการณ์น่าสงสัยอันมีเหตุอันควรเชื่อว่ามี การล่วงละเมิดต่อนักเรียนเกิดขึ้น บุคลากรโรงเรียนคนที่พบเห็นจะต้องแจ้งและขอคำปรึกษาจากครูแนะแนว อย่างเร็วที่สุด หากครูแนะแนวไม่อยู่ ให้แจ้งต่อครูหัวหน้าช่วงชั้น หรือหากผู้สงสัยว่าเป็นผู้ล่วงละเมิดเป็นบุคลากร โรงเรียนให้รายงานต่อผู้บังคับบัญชาที่มีระดับสูงขึ้นไปอย่างน้อย 1 ชั้น หากเป็นผู้อำนวยการให้รายงานต่อผู้รับ ใบอนุญาต หรือหากเป็นผู้รับใบอนุญาตให้รายงานต่อฝ่ายการศึกษาของสังฆมณฑลหรือคณะนักบวช แล้วแต่กรณี
2. ครูแนะแนวหรือครูที่ได้รับมอบหมายจะต้องรวบรวมข้อมูลเพิ่มเติมที่เกี่ยวข้องรายงาน และในกรณีที่ จะต้องดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติม จะต้องแจ้งเรื่องที่เกิดขึ้นให้แก่ครูหัวหน้าระดับชั้นพร้อมกันด้วย ในกรณีที่ นักเรียนกำลังตกอยู่ในภยันตราย ครูแนะแนวพิจารณาว่า นักเรียนจะควรอยู่ในการดูแลของโรงเรียนหรือไม่ หรือ จำเป็นต้องได้รับการดูแลจากภายนอก เช่น โรงพยาบาล แพทย์หรือจิตแพทย์ ตำรวจ
3. ครูแนะแนวจะต้องดำเนินการแจ้งเรื่องดังกล่าวถึงคณะทำงานในการปกป้องคุ้มครองนักเรียนทราบ เพื่อดำเนินการ และรายงานต่อผู้อำนวยการโรงเรียนต่อไป
4. ในการรวบรวมพยานหลักฐาน ข้อเท็จจริง และข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง จะต้องดำเนินการดังต่อไปนี้
  - (1) สัมภาษณ์บุคลากรโรงเรียนตามที่เหมาะสม ควร รวบรวมและบันทึกเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้อง
  - (2) ปรึกษากับบุคลากรโรงเรียน เพื่อสืบสวนถึงเรื่องราวต่างๆ เกี่ยวกับนักเรียนที่เคยมีในโรงเรียน
  - (3) พุดคุยกันระหว่างครูประจำชั้นและนักเรียน เพื่อสืบหาข้อมูลเพิ่มเติม ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับ อายุของนักเรียนและเหตุการณ์ การพุดคุยนี้อาจรวมถึงการวาดแผนภาพและมีการสร้างเรื่องสมมุติเข้ามาประกอบ เพื่อแสดงถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
  - (4) สังเกตพฤติกรรมเมื่อนักเรียนอยู่ในห้องเรียน

ขั้นตอนที่ 2 การพิจารณาและตัดสินใจในการดำเนินการ

หลังจากการรวบรวมและบันทึกข้อมูลต่างๆ แล้ว คณะทำงานต้องพิจารณาวางแผนการดำเนินการขั้นตอน ต่อไป เพื่อเข้าไปให้ความช่วยเหลือสนับสนุนนักเรียนและครอบครัว การดำเนินการในขั้นตอนนี้ มีดังต่อไปนี้

1. แจ้งเหตุการณ์ที่โรงเรียนเป็นห่วงกังวล หรือกับผู้ปกครองของนักเรียนเพื่อหาแนวทางการแก้ปัญหาาร่วมกัน
2. ประเมินความสามารถภายในของบุคลากรโรงเรียนในการจัดการกับสถานการณ์นั้น ในกรณีร้ายแรง หรือเกินกว่าความสามารถของบุคลากรโรงเรียนในการดูแลช่วยเหลือ ให้เสนอต่อผู้ปกครองเพื่อเข้ารับการรักษาที่ปรึกษามืออาชีพ หรือจิตแพทย์

3. ปรีक्षाกับที่ปรีक्षाของโรงเรียน หรือทนายความ ในกรณีนี้อาจเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย
4. ทำรายงานแจ้งกับหน่วยงานภายนอกที่รับผิดชอบ เช่น ตำรวจ สถานสงเคราะห์ คณะกรรมการคุ้มครองเด็กในกรณีที่เป็นไปตามกฎหมาย

ระดับความรุนแรงของเหตุการณ์และแนวทางในการดำเนินการ มีดังต่อไปนี้

1. กรณีเหตุการณ์น่าสงสัยเรื่องการประพฤติที่ไม่เหมาะสมกับนักเรียน ซึ่งอาจอยู่ภายในความรับผิดชอบของโรงเรียนได้ เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนด้วยกันเอง การอบรมดูแลของผู้ปกครองที่มีต่อนักเรียน ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับนักเรียน และสภาพจิตใจ อาทิ ความเครียด อาการซึมเศร้า การขาดความเชื่อมั่นในตนเอง

2. กรณีเหตุการณ์ซึ่งควรอยู่ภายในความรับผิดชอบและการสอบสวนของหน่วยงานภายนอก เช่น การพยายามทำร้ายตัวเอง ความคิดที่จะฆ่าตัวตาย การประพฤติที่ไม่เหมาะสมกับนักเรียนที่รุนแรงต่อเนื่อง การประพฤติที่ไม่เหมาะสมทางเพศอย่างร้ายแรง

3. ในกรณีที่มีเหตุการณ์รุนแรงอย่างมาก เช่น เมื่อครอบครัวไม่หยุดการกระทำที่ไม่เหมาะสม และคณะทำงานยังคงมีความกังวลต่อความปลอดภัยของนักเรียนอยู่ จะต้องมีการรายงานเรื่องดังกล่าวไปยังหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องและมีอำนาจในการจัดการดูแล โดยได้รับอนุมัติจากผู้อำนวยการโรงเรียนโดยด่วน

ทั้งนี้ คณะทำงานสามารถพิจารณาเปลี่ยนแปลงการดำเนินการให้เหมาะสมในแต่ละกรณีได้ โดยคำนึงถึงสวัสดิภาพของนักเรียนเป็นลำดับแรก

ขั้นตอนที่ 3 การสนับสนุนและช่วยเหลือต่อเนื่อง

เมื่อคณะทำงานเห็นว่า โรงเรียนมีความสามารถในการจัดการกับเหตุการณ์ที่รุนแรง อันเกี่ยวกับการล่วงละเมิดนักเรียนนั้นได้ คณะทำงานต้องจัดตั้งทีมสนับสนุนเฉพาะกรณี ซึ่งอาจประกอบด้วย ครูประจำชั้น ครูแนะแนว ครูพยาบาล และครูจิตติบาล ให้มีหน้าที่ในการดำเนินการเฉพาะกรณี ภายใต้การกำกับและติดตามอย่างใกล้ชิดของคณะทำงาน ดังต่อไปนี้

1. จัดให้มีแผนการและความช่วยเหลือแก่ครูประจำชั้น กำหนดบทบาทหน้าที่และเวลาร่วมกับผู้ปกครอง
2. ติดต่อกับนักเรียนและผู้ปกครองอย่างต่อเนื่อง และให้ความช่วยเหลือสนับสนุนและเสนอแนะอย่างเหมาะสม
3. ให้ครูในชั้นของนักเรียนทั้งหมดร่วมกับหัวหน้าระดับชั้นและครูประจำชั้นช่วยเหลือนักเรียนตามแผนภายในกำหนดเวลา
4. ติดต่อกับนักบำบัดหรือจิตแพทย์ และขอคำปรึกษาในการช่วยเหลือนักเรียน

กระบวนการและขั้นตอนจะต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่องจนกว่านักเรียนจะได้รับการเยียวยาและปรับพฤติกรรมจนเข้าสู่สภาวะปกติ

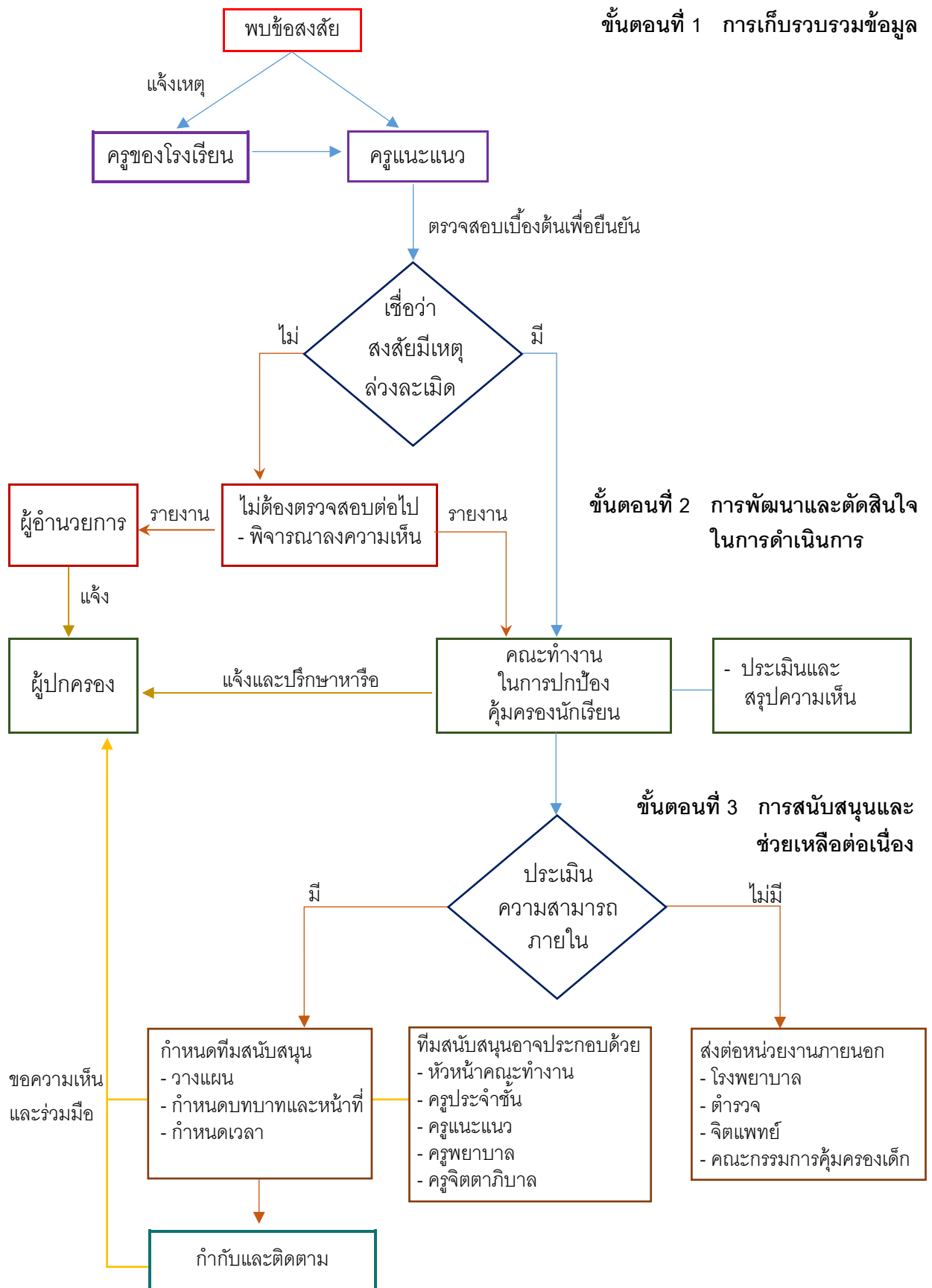
ข้อห้าม

ห้ามมิให้บุคลากรโรงเรียนโฆษณาหรือเผยแพร่ทางสื่อสารมวลชน หรือสื่อสารสนเทศใดซึ่งข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียนและผู้ปกครอง ซึ่งอาจทำให้เกิดความเสียหายแก่นักเรียนและผู้ปกครอง หรือเพื่อแสวงประโยชน์ การฝ่าฝืนอาจถูกดำเนินการตามกฎหมาย

ข้อมูลและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการแจ้งตรวจสอบ สืบสวน สอบสวน และดำเนินการนั้นจะต้องเก็บไว้ที่คลังเอกสารและสารบบข้อมูลของโรงเรียน และจะต้องเก็บรักษาไว้เป็นความลับ รายงานต่างๆ จะต้องมีความหมายแสดงให้เห็นชัดเจนว่าเป็นข้อมูลความลับของนักเรียน โรงเรียนจะต้องเปิดเผยหรือนำเสนอข้อมูลโดยมีวัตถุประสงค์เท่าที่กระทำไปเพื่อการปกป้องดูแลความปลอดภัยของนักเรียนเท่านั้น หรือจำเป็นต้องเปิดเผยต่อหน่วยงานของรัฐตามกฎหมาย

ในกรณีที่มีรายงานเรื่องการล่วงละเมิด หรือเมื่อมีเหตุสงสัยอันควรเชื่อว่าการล่วงละเมิดนักเรียนนั้นเกี่ยวข้องกับบุคลากรโรงเรียน โรงเรียนจะต้องดำเนินการตามกระบวนการขั้นตอนตามนโยบายหลักจริยธรรมและข้อบังคับทางวินัยของโรงเรียนโดยเคร่งครัด

แผนผังการแจ้งเหตุสงสัยถึงการล่วงละเมิดต่อนักเรียนและการดำเนินการ

ภาคผนวก ก.

สภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทย แถลงการณ์นโยบายมาตรฐานในการปกป้องคุ้มครองเด็ก/ผู้เยาว์

สมาชิกทุกท่านของสภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทยตระหนักและเคารพในศักดิ์ศรีและสิทธิของเด็ก/ผู้เยาว์ กล่าวคือผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี และพร้อมที่จะสร้างหลักประกันให้พวกเขาที่มีความปลอดภัยและชีวิตที่ดี สมาชิกทุกท่านของสภาพระสังฆราชฯ และผู้ร่วมงานในแต่ละสังฆมณฑลรวมทั้งคณะนักบวชชายหญิง แต่ละคณะในประเทศไทยมีหน้าที่ต้องสร้างหลักประกันว่าสิทธิขั้นพื้นฐานของเด็ก/ผู้เยาว์ และคนผู้ไร้ความสามารถ หรือเสมือนไร้ความสามารถ ต้องได้รับความยินยอมจากผู้อนุบาลหรือผู้พิทักษ์ (VULNERABLE PERSON) เช่น คนพิการทุกประเภท จะต้องได้รับความเคารพ

(_ _ _)

7. สภาพระสังฆราชคาทอลิกและพระศาสนจักรท้องถิ่นในประเทศไทยตั้งใจที่จะปฏิบัติในเชิงรูปธรรม ดังนี้

7.1 ต้องพยายามอย่างที่สุดที่จะสร้างหลักประกันว่าเด็ก/ผู้เยาว์ และตลอดจนคนผู้ไร้ความสามารถ หรือเสมือนไร้ความสามารถ ซึ่งอยู่ในสภาวะเสี่ยงอันตรายจะต้องได้รับการเอาใจใส่เป็นอันดับแรก และได้รับการปฏิบัติด้วยความเคารพโดยให้สิทธิของพวกเขาได้รับการปกป้องคุ้มครองและสวัสดิการของพวกเขา ได้รับการส่งเสริม

7.2 ต้องลดความเสี่ยงให้เหลือน้อยที่สุดเพื่อปกป้องคุ้มครองผลประโยชน์ของเด็ก/ผู้เยาว์และตลอดจนคนผู้ไร้ความสามารถหรือเสมือนไร้ความสามารถ ซึ่งอยู่ในสภาวะล่อแหลมอันตรายจะได้รับอันตราย

7.3 ต้องสร้างหลักประกันว่าสมาชิกทุกคนของสภาพระสังฆราชคาทอลิกฯ และผู้ร่วมงานในสังฆมณฑลต่างๆ รวมทั้งนักบวชชาย-หญิงทุกคน จะได้รับการตรวจสอบ การรับสมัครเข้าทำงาน คัดเลือก อบรม สัมภาษณ์ และมีการควบคุมดูแลด้วยความเอาใจใส่

7.4 ต้องให้การเอาใจใส่ดูแลอย่างเหมาะสมต่อเหยื่อที่ถูกล่วงละเมิดทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นเรื่องทางเพศ ทางร่างกาย ทางอารมณ์ หรือจากการถูกปลอญปละละเลย

7.5 ต้องให้การอบรมที่เหมาะสมสำหรับสมาชิกและเพื่อนร่วมงานทุกคนในองค์กร

7.6 ต้องทำงานแบบมีส่วนร่วมร่วมกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจเกี่ยวข้องเพื่อจัดการกับข้อกล่าวหาต่างๆ อย่างรวดเร็ว ซอบธรรม และอย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะปฏิบัติตามกระบวนการสอบสวนซึ่งสอดคล้องกับประมวลกฎหมายพระศาสนจักร ในมาตรา 1717-1719 และ มาตรา 695 รวมทั้งข้อปฏิบัติที่ออกโดยสันตะสำนัก

7.7 ต้องทำให้นโยบายมาตรฐานนี้เป็นที่รับรู้อย่างกว้างขวาง เข้าถึงภาคปฏิบัติได้ เข้าใจกันดีในสาระและนำไปใช้ในกระบวนการและการดำเนินคดีซึ่งจะช่วยให้เด็ก/ผู้เยาว์ และตลอดจนคนผู้ไร้ความสามารถหรือเสมือนไร้ความสามารถซึ่งอยู่ในสภาวะเสี่ยงอันตราย มีความปลอดภัยซึ่งเรามีความเกี่ยวข้องในพันธกิจในพระศาสนจักรของพวกเขา

7.8 ต้องทำงานร่วมกันกับคณะกรรมการการปกป้องคุ้มครองเด็ก/ผู้เยาว์ ระดับชาติที่ได้จัดตั้งขึ้น และปฏิบัติตามคู่มือหรือแนวทางที่สภาพระสังฆราชฯ ให้การรับรองตั้งแต่ ปี ค.ศ. 2012 และประกาศใช้อย่างเป็นทางการ เมื่อเดือน กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2016

7.9 ต้องจัดวันอธิษฐานภาวนาและจัดกิจกรรมอันเหมาะสมเพื่อการเยียวยาผู้ที่เป็นเหยื่อของการถูกล่วงละเมิดประเภทต่างๆ ซึ่งสภาพระสังฆราชฯ ได้กำหนดให้เป็นวันที่ 6 กรกฎาคมของทุกปี โอกาสระลึกถึงนักบุญมารีอา กอเร็ตตี (Saint Maria Goretti)

ประกาศ วันที่ 2 ตุลาคม ค.ศ. 2016

(ลายมือชื่อ)

(พระคาร์ดินัล ฟรังซิส เซเวียร์ เกรียงศักดิ์ โกวิทวาณิช)

ประมุขแห่งอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ และประธานสภาพระสังฆราชฯ

ภาคผนวก ข. กฎหมายคุ้มครองเด็ก

พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. ๒๕๔๖ กำหนดถึงการคุ้มครองเด็กที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะกับโรงเรียน มี 2 เครื่องมือ ประกอบด้วย 1. การปฏิบัติต่อเด็ก และ 2. การส่งเสริมความประพฤติของนักเรียนและนักศึกษา

1. การปฏิบัติต่อเด็ก มีบทบัญญัติที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

มาตรา ๒๒ การปฏิบัติต่อเด็กไม่ว่ากรณีใด ให้คำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นสำคัญและไม่ให้มีการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม

การกระทำใดเป็นไปเพื่อประโยชน์สูงสุดของเด็ก หรือเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อเด็กหรือไม่ ให้พิจารณาตามแนวทางที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๓ ผู้ปกครองต้องให้การอุปการะเลี้ยงดู อบรมสั่งสอน และพัฒนาเด็กที่อยู่ในความปกครองดูแลของตนตามสมควรแก่ชนบทธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมแห่งท้องถิ่น แต่ทั้งนี้ต้องไม่ต่ำกว่ามาตรฐานขั้นต่ำตามที่กำหนดในกฎกระทรวงและต้องคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กที่อยู่ในความปกครองดูแลของตนมิให้ตกอยู่ในภาวะอันน่าจะเกิดอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจ

มาตรา ๒๖ ภายใต้บังคับบทบัญญัติแห่งกฎหมายอื่น ไม่ว่าเด็กจะยินยอมหรือไม่ ห้ามมิให้ผู้ใดกระทำการ ดังต่อไปนี้

(๑) กระทำหรือละเว้นการกระทำอันเป็นการทารุณกรรมต่อร่างกายหรือจิตใจของเด็ก

(๒) จงใจหรือละเลยไม่ทำให้สิ่งจำเป็นแก่การดำรงชีวิตหรือการรักษาพยาบาลแก่เด็กที่อยู่ในความดูแลของตน จนน่าจะเกิดอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจของเด็ก

(๓) บังคับ ชูเกียรติ ชักจูง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กประพฤติตนไม่สมควรหรือน่าจะทำให้เด็กมีความประพฤติเสี่ยงต่อการกระทำผิด

(๔) โฆษณาทางสื่อมวลชนหรือเผยแพร่ด้วยประการใด เพื่อรับเด็กหรือยกเด็กให้แก่บุคคลอื่นที่มีไม่ญาติของเด็ก เว้นแต่เป็นการกระทำของทางราชการหรือได้รับอนุญาตจากทางราชการแล้ว

(๕) บังคับ ชูเกียรติ ชักจูง ส่งเสริม ยินยอม หรือกระทำด้วยประการใดให้เด็กไปเป็นขอทาน เด็กเร่ร่อน หรือใช้เด็กเป็นเครื่องมือในการขอทานหรือการกระทำผิด หรือกระทำด้วยประการใดอันเป็นการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากเด็ก

(๖) ใช้ จ้าง หรือวานเด็กให้ทำงานหรือกระทำการอันอาจเป็นอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจมีผลกระทบต่อการเจริญเติบโต หรือขัดขวางต่อพัฒนาการของเด็ก

(๗) บังคับ ชูเกียรติ ใช้ ชักจูง ยุยง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กเล่นกีฬาหรือให้กระทำการใด เพื่อแสวงหาประโยชน์ทางการค้าอันมีลักษณะเป็นการขัดขวางต่อการเจริญเติบโตหรือพัฒนาการของเด็กหรือมีลักษณะเป็นการทารุณกรรมต่อเด็ก

(๘) ใช้ หรือยินยอมให้เด็กเล่นการพนันไม่ว่าชนิดใดหรือเข้าไปในสถานที่เล่นการพนัน สถานค้าประเวณี หรือสถานที่ที่ห้ามมิให้เด็กเข้า

(๙) บังคับ ชูเชิญ ใช้ ชักจูง ยุยง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กแสดงหรือกระทำการอันมีลักษณะลามกอนาจาร ไม่ว่าจะ เป็นไปเพื่อให้ได้มาซึ่งค่าตอบแทนหรือเพื่อการใด

(๑๐) จำหน่าย แลกเปลี่ยน หรือให้สุราหรือบุหรี่แก่เด็ก เว้นแต่การปฏิบัติทางการแพทย์ ถ้าการกระทำ ความผิดตามวรรคหนึ่งมีโทษตามกฎหมายอื่นที่หนักกว่าก็ให้ลงโทษตามกฎหมายนั้น

มาตรา ๒๗ ห้ามมิให้ผู้ใดโฆษณาหรือเผยแพร่ทางสื่อมวลชนหรือสื่อสารสนเทศประเภทใด ซึ่งข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็กหรือผู้ปกครอง โดยเจตนาที่จะทำให้เกิดความเสียหายแก่จิตใจ ชื่อเสียง เกียรติคุณ หรือสิทธิประโยชน์อื่นใดของเด็กหรือเพื่อแสวงหาประโยชน์สำหรับตนเองหรือผู้อื่นโดยมิชอบ

กฎกระทรวงกำหนดแนวทางการพิจารณาว่าการกระทำใดเป็นไปเพื่อประโยชน์สูงสุดของเด็กหรือเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อเด็ก พ.ศ. ๒๕๔๙ ได้กำหนดแนวทางไว้ ดังนี้

ข้อ ๑ การกระทำเพื่อประโยชน์สูงสุดของเด็ก ให้พิจารณาตามแนวทาง ดังต่อไปนี้

(๑) ลักษณะเฉพาะตัวของเด็กแต่ละคน

(๒) ความเหมาะสม ความต้องการ และความจำเป็นของเด็ก

(๓) ประโยชน์ที่เด็กจะได้รับในด้านร่างกาย สุขภาพอนามัย การเจริญเติบโต การออกกำลังกาย การส่งเสริมสุขภาพ การป้องกันโรค การรักษาพยาบาล การฟื้นฟูสภาพอย่างเหมาะสม การพักผ่อนและนันทนาการ

(๔) ประโยชน์ที่เด็กจะได้รับในด้านการพัฒนาทางสติปัญญา โดยให้เด็กได้มีโอกาสเรียนรู้จากประสบการณ์จริง การทดลองปฏิบัติตามความเหมาะสม และการได้รับข้อมูลสารสนเทศที่เหมาะสมจากแหล่งต่างๆ

(๕) ประโยชน์ที่เด็กจะได้รับในด้านการพัฒนาทางจิตใจและอารมณ์ โดยได้รับการอบรมเลี้ยงดูด้วยความรัก ความเข้าใจ ความเอาใจใส่ ให้มีความรู้และทักษะในการดำรงชีวิต มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีเจตคติที่ดีต่อครอบครัว สังคม และการดำเนินชีวิต มีความเข้าใจเกี่ยวกับตนเองอย่างถูกต้อง

(๖) ประโยชน์ที่เด็กจะได้รับในด้านสังคม สภาพแวดล้อมที่ไม่เป็นพิษภัยต่อสุขภาพกาย สุขภาพจิต ทั้งนี้ ให้เหมาะสมตามวัยและเอื้อต่อการพัฒนาและการเรียนรู้ของเด็ก

(๗) ประโยชน์ที่เด็กจะได้รับในด้านการศึกษา โดยได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานอย่างต่อเนื่องไม่หยุดชะงัก และเป็นการศึกษาตามความสามารถของเด็ก

(๘) ประโยชน์ที่เด็กจะได้รับในด้านวัฒนธรรม ศิลธรรม และศาสนา

(๙) ประโยชน์ที่เด็กจะได้รับในด้านการเตรียมความพร้อม เพื่อการประกอบอาชีพที่เหมาะสมกับความถนัด ความสามารถ เพศ และวัย

(๑๐) การประสานงานกันระหว่างผู้เกี่ยวข้อง เพื่อให้เด็กได้รับการคุ้มครองและช่วยเหลืออย่างรวดเร็ว

(๑๑) การคุ้มครองเด็กให้พ้นจากการใช้ความรุนแรง การถูกทำร้าย การล่วงเกินทางเพศ การแสวงหาประโยชน์ทางเพศ และการถูกทอดทิ้ง

(๑๒) การสงเคราะห์ช่วยเหลืออย่างเหมาะสม ไม่ว่าจะ เป็นเด็กผู้ด้อยโอกาส เด็กถูกทอดทิ้ง เด็กพิการ หรือเด็กที่อยู่ในสภาวะที่จะต้องได้รับการสงเคราะห์

(๑๓) การคุ้มครองเด็กให้พ้นจากการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบในทางเศรษฐกิจ และการทำงานหรือกิจการใดที่น่าจะเป็นการเสี่ยงอันตราย เป็นอันตรายต่อสุขภาพ หรือเป็นการขัดขวางการศึกษาของเด็ก หรือขัดขวางการพัฒนาทางร่างกาย สมอง จิตใจ ศิลธรรม และสังคมของเด็ก

- (๑๔) การคุ้มครองเด็กจากการโฆษณา เผยแพร่ทางสื่อมวลชน หรือสื่อสารสนเทศ ในลักษณะที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ชื่อเสียง เกียรติคุณ หรือสิทธิประโยชน์อย่างหนึ่งอย่างใดของเด็ก
- (๑๕) การให้เด็กได้รับโอกาสเข้าถึงบริการขั้นพื้นฐานต่างๆ ในสังคม ทั้งภาครัฐและเอกชน
- (๑๖) การให้เด็กได้รับความคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิและผลประโยชน์พื้นฐาน รวมทั้งได้รับความช่วยเหลือในเวลาที่เหมาะสมทางด้านต่างๆ ให้สามารถแก้ปัญหาและอยู่ในสังคมได้โดยปกติสุข
- (๑๗) การเปิดโอกาสให้เด็กมีส่วนร่วมในการใช้อำนาจหน้าที่และการปฏิบัติที่มีผลกระทบต่อเด็ก

ข้อ ๒ การปฏิบัติต่อเด็กไม่ว่ากรณีใดโดยไม่เท่าเทียมกัน เพราะเหตุความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมือง ถือเป็นกรเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อเด็ก

การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อเด็ก หมายความว่ารวมถึง การปฏิบัติใดๆ ต่อเด็กที่แม่จะใช้หลักเกณฑ์เดียวกันกับบุคคลอื่นและผู้ปฏิบัติไม่ได้มีเจตนาเลือกปฏิบัติหรือเจตนาถั่นแกล้งผู้ได้รับผลร้ายหรือผลกระทบก็ตาม แต่มีผลทำให้เกิดความแตกต่างกันต่อเด็กบางคนหรือบางกลุ่มอย่างชัดเจนเพราะเหตุตามวรรคหนึ่ง

การเลือกปฏิบัติต่อเด็กเพราะเหตุตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสองอาจกระทำได้หากเป็นไปโดยมีเหตุผลทางหลักวิชาการ วิทยาศาสตร์ ความเชื่อทางศาสนา จารีตประเพณีและวัฒนธรรม ลักษณะเฉพาะตัวของเด็กหรือเหตุผลอันสมควรประการอื่น

2. การส่งเสริมความประพฤตินักเรียนและนักศึกษา มีบทบัญญัติที่ควรพิจารณาดังนี้

มาตรา ๖๓ โรงเรียนและสถานศึกษาต้องจัดให้มีระบบงานและกิจกรรมในการแนะแนว ให้คำปรึกษา และฝึกอบรมแก่นักเรียน นักศึกษา และผู้ปกครอง เพื่อส่งเสริมความประพฤติที่เหมาะสมความรับผิดชอบต่อสังคม และความปลอดภัยแก่นักเรียนและนักศึกษา ตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการจัดระบบงานและกิจกรรมในการแนะแนว ให้คำปรึกษาและฝึกอบรมแก่นักเรียน นักศึกษา และผู้ปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๘ กำหนดหน้าที่ของโรงเรียน ไว้ดังนี้

ข้อ ๑ ให้โรงเรียนและสถานศึกษาจัดให้ มีระบบงานและกิจกรรมในการแนะแนว ให้คำปรึกษาและฝึกอบรมแก่นักเรียน นักศึกษา และผู้ปกครอง ทั้งนี้ ตามระดับของโรงเรียนหรือสถานศึกษา

ข้อ ๒ ให้โรงเรียนและสถานศึกษามีหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) พัฒนาระบบงานแนะแนวที่จะช่วยเหลือดูแลนักเรียนและนักศึกษาเป็นรายบุคคล พร้อมทั้งส่งเสริมให้ ครูทุกคนมีบทบาทในการแนะแนว รู้จักและเข้าใจผู้เรียน สามารถค้นพบและจัดการเรียนรู้ที่จะพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน และให้คำปรึกษาด้านการดำรงชีวิต การปรับเปลี่ยนพฤติกรรม การศึกษาต่อและการมีงานทำ ทั้งนี้ ให้มีระบบข้อมูลตั้งแต่แรกเข้าเพื่อติดตามดูแลอย่างต่อเนื่องจนจบการศึกษา

(๒) สัมภาษณ์ เฝ้าระวัง และติดตามนักเรียนและนักศึกษาที่เสี่ยงต่อการกระทำผิดเพื่อจัดกิจกรรมในการพัฒนาและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง

(๓) แจ้งให้ผู้ปกครองของนักเรียนและนักศึกษาที่เสี่ยงต่อการกระทำผิดใดๆ ทราบถึงพฤติกรรม และหาแนวทางแก้ไขปัญหาร่วมกัน ทั้งนี้ อาจกำหนดให้นักเรียนหรือนักศึกษาดังกล่าวเข้าร่วมกิจกรรม ตามที่เห็นสมควร

(๔) จัดให้มีมาตรการส่งเสริมความปลอดภัย ป้องกัน และแก้ไขปัญหาความรุนแรง โดยมีแผนงาน ผู้รับผิดชอบ และการติดตามตรวจสอบ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพ

(๕) สนับสนุนให้ผู้ปกครองและชุมชนมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการส่งเสริมความปลอดภัย และความปลอดภัยของนักเรียนและนักศึกษา

(๖) จัดให้มีระบบการติดตามประเมินผล และรายงานผลการดำเนินงานต่อส่วนราชการต้นสังกัด อย่างน้อยปีการศึกษาละหนึ่งครั้ง

มาตรา ๖๔ นักเรียนและนักศึกษาต้องแต่งกายตามระเบียบของโรงเรียนหรือสถานศึกษาและต้องประพฤติตนตามระเบียบของโรงเรียนหรือสถานศึกษาและตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

กฎกระทรวงกำหนดความประพฤติของนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ มีข้อกำหนดไว้ดังนี้

ข้อ ๑ นักเรียนและนักศึกษาต้องไม่ประพฤติตน ดังต่อไปนี้

(๑) หนีเรียนหรือออกนอกสถานศึกษาโดยไม่ได้รับอนุญาตในช่วงเวลาเรียน

(๒) เล่นการพนัน จัดให้มีการเล่นการพนัน หรือมั่วสุมในวงการพนัน

(๓) พกพาอาวุธหรือวัตถุระเบิด

(๔) ซื้อ จำหน่าย แลกเปลี่ยน เสพสุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ สิ่งมีนเมา บุหรี่ หรือยาเสพติด

(๕) ลักทรัพย์ กรรโชกทรัพย์ ช่มชู้ หรือบังคับขืนใจเพื่อเอาทรัพย์สินบุคคลอื่น

(๖) ก่อเหตุทะเลาะวิวาท ทำร้ายร่างกายผู้อื่น เตรียมการหรือกระทำการใดๆ อันน่าจะก่อให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยหรือขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน

(๗) แสดงพฤติกรรมทางชู้สาวซึ่งไม่เหมาะสมในที่สาธารณะ

(๘) เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี

(๙) ออกนอกสถานที่พักเวลากลางคืน เพื่อเที่ยวเตร่หรือรวมกลุ่ม อันเป็นการสร้างความเดือดร้อนให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น

ข้อ ๒ ให้โรงเรียนหรือสถานศึกษากำหนดระเบียบว่าด้วยความประพฤติของนักเรียนและนักศึกษาได้เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับกฎกระทรวงนี้

ภาคผนวก ค.
คำประกาศรับรองสิทธิและการคุ้มครองนักเรียน

คำประกาศรับรองสิทธิและการคุ้มครองนักเรียน

โรงเรียนให้ความสำคัญกับการปกป้องคุ้มครองเด็กเป็นอย่างจริงจัง และจัดให้มีบุคลากรที่ดูแลสวัสดิภาพของนักเรียนเพื่อรับประกันและรักษามาตรฐานการดูแลสูงสุดอย่างต่อเนื่อง เพื่อเป็นประกันและรักษามาตรฐานการดูแลสูงสุดอย่างต่อเนื่อง โรงเรียนจึงใคร่ขอความร่วมมือจากบุคลากรทุกฝ่าย รวมถึงผู้ปกครองและผู้มาติดต่อให้ปฏิบัติดังนี้

1. ไม่ถ่ายรูปรูปหรือบันทึกวีดิทัศน์นักเรียน หากไม่ได้รับอนุญาต
2. ไม่ขอข้อมูลการติดต่อจากนักเรียน
3. หลีกเลี่ยงการอยู่กับนักเรียนตามลำพัง
4. หลีกเลี่ยงการถูกเนื้อต้องตัวนักเรียน และเว้นระยะห่างที่เหมาะสม
5. อยู่ภายในบริเวณที่จัดให้และใช้ห้องน้ำสำหรับผู้ใหญ่เท่านั้น ไม่เข้าห้องนํ้านักเรียนหรือห้องเปลี่ยนเสื้อนักเรียนไม่ว่ากรณีใดๆ
6. หากพบเห็นการปฏิบัติต่อนักเรียนที่ไม่เหมาะสม ให้แจ้งคณะทำงานในการปกป้องและคุ้มครองนักเรียนตามรายชื่อดังต่อไปนี้

[ชื่อ]	[ชื่อ]	[ชื่อ]
[ตำแหน่ง]	[ตำแหน่ง]	[ตำแหน่ง]
<div style="border: 1px solid black; width: 100px; height: 100px; display: flex; align-items: center; justify-content: center;">รูปถ่าย</div>	<div style="border: 1px solid black; width: 100px; height: 100px; display: flex; align-items: center; justify-content: center;">รูปถ่าย</div>	<div style="border: 1px solid black; width: 100px; height: 100px; display: flex; align-items: center; justify-content: center;">รูปถ่าย</div>

หากท่านมีข้อสงสัยหรือมีข้อเสนอแนะในการปกป้องและคุ้มครองนักเรียนประการใด โปรดติดต่อบุคคลข้างต้นไว้ตลอดเวลา

[ชื่อโรงเรียน]

ประกาศเมื่อ

[วันที่]

ภาคผนวก ง.

คำสัญญาของบุคลากรโรงเรียนในการปฏิบัติต่อนักเรียน

ก่อนที่ข้าพเจ้าจะเข้าทำหน้าที่ให้แก่โรงเรียน ข้าพเจ้าขอให้คำสัญญาว่า ตลอดเวลาที่ปฏิบัติงานที่โรงเรียน ข้าพเจ้าจะประพฤติปฏิบัติตนเพื่อการปกป้องและคุ้มครองนักเรียน ดังต่อไปนี้

1. ข้าพเจ้าได้อ่านและตกลงที่จะปฏิบัติตามนโยบายในการปกป้องคุ้มครองนักเรียนของโรงเรียน และจะให้ความร่วมมือในทุกกระบวนการและขั้นตอนของนโยบายการปกป้องคุ้มครองเด็กของโรงเรียน
2. ข้าพเจ้ารับรองว่า ข้าพเจ้าไม่เคยถูกไล่ออก และไม่เคยกระทำหรือถูกกล่าวหาว่ากระทำการล่วงละเมิด โดยเฉพาะการล่วงละเมิดทางเพศกับเด็ก
3. ข้าพเจ้าเห็นด้วยว่า การเคารพในเกียรติของเด็กและสิทธิในการได้รับการปกป้องคุ้มครอง เป็นหน้าที่และความรับผิดชอบของข้าพเจ้าในฐานะผู้ใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในฐานะครู ลูกจ้าง ผู้รับจ้าง อาสาสมัคร ครูผู้ฝึกสอน ผู้บรรยายพิเศษ หรือผู้ที่เกี่ยวข้องในกิจการของโรงเรียน
4. ข้าพเจ้าตกลงที่จะรับผิดชอบในการให้การสนับสนุนด้านสุขภาพ สวัสดิภาพและให้เกียรตินักเรียนทุกคน เพื่อให้มั่นใจว่านักเรียนได้รับการปกป้องและคุ้มครองที่เหมาะสมตามช่วงวัยของนักเรียน รวมทั้งจะเป็นแบบอย่างในความประพฤติที่ดี
5. ข้าพเจ้าจะสร้างความสัมพันธ์กับนักเรียนบนพื้นฐานของการเคารพและให้เกียรติอย่างถูกต้องและเหมาะสม และจะไม่ยินยอมให้มีการเกิดความเสียหายหรือมีภัยอันตรายอันจะทำลายความมั่นใจของนักเรียนหรือทำให้นักเรียนได้รับความกดดันอันนำไปสู่การล่วงละเมิดนักเรียน
6. ข้าพเจ้าจะรับผิดชอบตามกฎหมายต่อการกระทำผิด หรือความผิดพลาดใดของข้าพเจ้า หากมีหลักฐานพิสูจน์ได้ว่าการปฏิบัติที่ไม่ถูกต้องต่อนักเรียนของข้าพเจ้านั้นกระทบถึงสิทธิหรือก่อให้เกิดการล่วงละเมิดใด ๆ ต่อนักเรียน

ข้าพเจ้าจึงได้ลงนามไว้เป็นหลักฐาน

ชื่อของบุคลากรโรงเรียน .....

ลายมือชื่อ .....

ตำแหน่ง .....

วันที่ .....

บรรณานุกรม

1. แนวทางการอภิบาล กรณีการล่วงละเมิดทางเพศ, กุมภาพันธ์ 2016, สภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทย.
2. แถลงการณ์นโยบายมาตรฐานในการปกป้องคุ้มครองเด็ก/ผู้เยาว์, ตุลาคม 2016, สภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทย.
3. พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546.
4. Student Safeguard Policy, 2015, ISB International School Bangkok.
5. Child Protection and Safeguarding Policy, 2017, Harrow International School Bangkok.
6. Guidelines For Appropriate Behavior With Minors (Revised), 2017, Lasallian East Asia District.
7. Child Safeguarding Policies Handbook, 2018, NIST International School.
8. Child Protection Policy, Xavier Jesuit School.

สภาการศึกษาคาทอลิกแห่งประเทศไทย
CATHOLIC EDUCATION COUNCIL OF THAILAND
www.catholic-education.or.th

